

the book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย

Typed to Word Document by ton@samgler.org (member#00002)

Converted to PDF Format by ton@samgler.org (member#00002)

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

วันคาสิโน

ป.อินทรปาลิต

เที่ยงวันอาทิตย์

แดดกำลังร้อนจัด เสียงครางกระหึ่มของเครื่องบินตรวจการณ์ของข้าศึกแบบมอสคิโตฟังได้ยินถนัด ที่หน้าตัวตึกของบ้าน พัทธราภรณ์ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด และเจ้าคุณปัจฉนิกฯ กำลังแหงนหน้า สอดสายตาค้นหาเครื่องบินในท้องฟ้า

“ว่า_ มองไม่เห็นแฮะ ได้ยินแต่เสียง” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดเบา ๆ ขมวดคิ้วย่นเพราะแสงแดดเข้าตา

ท่าน

เงยบกริบไปสักครู่ คุณหญิงวาดก็ชี้มือไปบนฟ้า พลังส่งเสียงเอ็ดตะโร

“โน่น_ เห็นไหมคะ ตรงมือดิฉัน สูงลิบเขียว”

เจ้าคุณทั้งสองต่างมองตามสายตาคูณหญิงวาด เจ้าคุณปัจฉนิกฯ หัวเราะหึ ๆ แสงแดดส่องต้อง กระหม่อมท่านเป็นประกาย

“ปู่ไร๋ นั่นมันอีเหยี่ยวนี่ครับ คุณหญิง”

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น

“ก็อีเหยี่ยวนะซีคะ ดิฉันยังไม่ได้บอกสักนิดว่าเครื่องบิน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ แกล้งกะเข้าคุณหญิงของท่าน

“แหม_ ตลกก็ไม่บอก เอ้า_ จี๊เอวหน่อยจะได้ขึ้น ฮะ ฮะ ช่วยกันหัวเราะหน่อยซี เจ้าคุณปัจฉนิกฯ”

คราวนี้คุณหญิงทำตาเขียวทันที ท่านยกมือทำสะเอว มองดูประมุขของบ้าน ‘พัทธราภรณ์’ อย่าง

เคือง ๆ

“เล่นกะเข้าแดดร้อน ๆ ยังมีเรื่องง่าย ๆ นะคะจะบอกให้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มแห้ง ๆ พุดเสียงอ่อย

“ลื้อนิดเดียวเท่านั้นแหละโกรธ”

มีอบอก

“นั่น ๆ เห็นไหมครับ ระหว่างเมฆก้อนนั้น”

“โอ_ เห็นแล้วคะ เอ้อเฮอ ลื้อนิดเดียวเท่านั้นเอง ทำไมเสียงมันดังกักละคะ”

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ มองดูพลาฟูดพลาฟ

“เสียงมันดังก้เพราะเครื่องยนตร์ของมันมีกำลังมากนะซีครับ เครื่องบินชนิดนี้เป็นเครื่องบินตรวจ

การณ์ทางไกลชนิด ๒ เครื่องยนตร์”

“แล้วมันบินสูง ๆ อย่างนี้ มันจะมองเห็นหรือคะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดเสริมขึ้น

“เห็นซีจ๊ะ คุณหญิง มันมีกล้องอย่างดีสามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ข้างล่างอย่างถนัด เป็นกล้องส่องทางไกล และขยายได้ด้วย ง่า_เขาว่า เห็นบุหรีที่เราสูบโตเท่าเสาไฟฟ้าทีเดียว”

คุณหญิงหัวเราะ

“ถ้ายังงั้น ห้องส้วมก็คงแลเห็นขนาดเฉลิมกรุง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พยักหน้า

“นั่นนะซี แต่จะจริงเท็จยังไงก็ไม่ทราบ”

เครื่องบินตรวจการณ์ของข้าศึกกลับไปแล้ว คุณหญิงวาดถอนหายใจยาว แล้วพูดกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อย่างเป็นงานเป็นการ

“สงสัยว่าบ่ายวันนี้คงจะหวน”

“ก็ข้างมันปะไรละ คุณหญิง ของมันหวนกันได้ บ่มันจะหวนอย่างไรว่าแต่บ่ายเลย เข้ามันก็หวน เทียงบ่าย เย็น ค่าคืนดีคืนนี้อาจจะหวนไว้เสมอ”

“ฮือ_ดิฉันกลัว...”

“กลัวอะไร”

“กลัวหวนนะซีคะ”

“ไม่เข้าเรื่อง หลุมหลบภัยของเราเป็นหลุมคอนกรีตเสริมเหล็ก ตกห่างสัก ๑๐ เมตร เราก็ไม่เป็นไร แล้วก็แถวบ้านเราไม่มีจุดยุทธศาสตร์”

ขณะนั้น พล นิกร กิมหงวน พวกกันนวนขนาดออกมาจากห้องโถง ๓ สหายแต่งกายเหมือนกัน นั่งกางเกงสักหลาดอ่อนสีเทาสวมเสื้อเชิ้ตแพรแขนยาวสีขาว ท่านผู้ใหญ่พากันมองดู พล นิกร กิมหงวน นายพัชราภรณ์ยิ้มให้คุณหญิงวาด

“ดูเรือบินหรือครับ คุณแม่”

คุณหญิงวาดพยักหน้า

“ได้ยินเสียงมันหึ่ง ๆ ก็อดดูไม่ได้ เจ้าจะไปไหนกันล่ะ”

กิมหงวนตอบแทนพล

“ซีจักรยานเที่ยวครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ เอ็ดตะโรขึ้นทันที

“ชะ ชะ แดดร้อนเปรี๊ยะ ๆ ยังจี้ ยังจะไปซีรถเที่ยวเล่น”

อาเสี้ยมยิ้ม

“ไม่เป็นไรครับ ธรรมชาติสร้างผมบนศีรษะไว้ป้องกันความร้อนของแสงแดด ผมคิดว่าพวกเราคงทนความร้อนได้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เคঁนหัวเราะ

“ไหน มานี่ซี มาพูดใกล้ ๆ ช้นหน่อย”

เสี่ยหงวนสันศิระ

“ไม่_ไม่เอาละครับ เดี่ยวถูกเตะฟรี”

คุณหญิงวาดเดินเข้ามาหา ๓ สหาย ยกมือจับแขนพลแล้วพูดว่า

“เครื่องบินมันมาตรวจการณ์แล้ว อย่าไปเที่ยวเลยลูก แม่เป็นห่วง ถ้าหากว่ามันเกิดหวนขึ้น ดีไม่ดีก็
จะพากันไปตายเสียเปล่า ๆ”

“คนเราถ้าถึงที่ตาย อยู่ที่ไหนมันก็ตายครับคุณแม่ ผมคิดว่าผมคงไม่ตายเพราะลูกกระเบิดหรือก แต่
เจ้ากรกับเจ้าหงวนว่าไม่ได้”

นิกรสดุ้งโหยง

“อย่าแข่งวัย วันที่ยังโรงไฟฟ้าก็หวุดหวิดไปที่หนึ่งแล้ว หวนขึ้นเราดูละคอนอยู่ในเฉลิมกรุง รีบออก
มาขึ้นรถยนต์ เจ้าหงวนทะเล้นขับไปทางวัดเลียบ เจอเข้า ๗ ลูก กลับรถแทบไม่ทัน”

ทุก ๆ คนพากันหัวเราะ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พูดกับ ๓ เกลอย่างเป็นงานเป็นการ

“ถามจริง ๆ เถอะวะ แกจะไปไหนกัน”

พลตอบท่านแทนเพื่อนทั้ง ๒

“ซึ่งจักรยานเที่ยวเล่นครับ แล้วก็ไปหาขนมจีบซาละเปารับประทาน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พยักหน้า

“ถ้าไปตามที่ว่านี้พ่อไม่ห้าม แต่ถ้าจะไปเล่นคาสिनแล้วพ่อตีกระบานแยกทั้ง ๓ คนทีเดียว”

กิมหงวนว่า “ผมไม่มีหรือครับ การพนันเป็นอบายมุข ผมรู้ดี”

“รู้ดี” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คำราม “นวลลอบบอกฉันว่า เมื่อ ๒-๓ วันแกเสียจับยี่กี ๒๐,๐๐๐ ไซ้ใหม่
ละ”

“นั่นนะซีครับ ผมเลยรู้ว่า ผมกับเจ้ามือหัวใจไม่ตรงกัน เป็นต้นว่าผมแทงไอเบ้ มันออกอั้งเผ่า พอ
ตามอั้งเผ่าทะเล้นออกไอเดียดักไอตีอีก ๒,๐๐๐—”

นิกรรีบพูดต่อ

“ออกไอเลี้ยง กินหมด”

กิมหงวนยกฝ่ามือปลักหน้านายการุณวงศ์

“ไอเลี้ยงนะมันกาแพดำเย็นไว้ย ไม่ใช่จับยี่กี”

นิกรหัวเราะ

“ไปเถอะพวกเรา เทียงกว่าแล้ว กันหิวเต็มทน ตั้งแต่เช้าไม่ได้กินอะไรเลย นอกจากข้าวผัดไข่ดาว ๑
จาน แล้วก็ตอนสายก็วยเตี๋ยอีก ๔ ชาม ทุเรียน ๑ ลูกเท่านั้นเอง”

พลถอนหายใจเบา ๆ

“ไป ๆ ๆ เดี่ยวจะหิวตายเสียหรอก”

๓ สหายยิ้มให้ท่านผู้ใหญ่อีก ๓ แล้วพากันเดินตรงไปยังโรงรถยนต์ของบ้านพัชรภรณ์ ทั้ง ๆ ที่เครื่องบินตรวจการณ์ครางกระหึ่มอยู่บนศีรษะ ๓ เกลของเราก็ไม่ได้สนใจเลย แม้แต่เพียงแงงหน้าดู

ขณะนี้ เจ้าแห้วกำลังคุยกับนายวาดคนขับรถยนต์ พอแลเห็นพล นิกร กิมหงวน เดินมาแต่ไกล เจ้าแห้วก็รีบวิ่งไปที่รถจักรยานทั้ง ๓ คันซึ่งจอดเรียงกันอยู่ หยิบผ้าดำลีเซ็ดถูรถอย่างขมกั้ขมมัน รถจักรยานของพล นิกร กิมหงวนเป็นรถราเล่แบบสปอร์ตสีฟ้าอ่อนเย็นตา เหมือนกันทั้ง ๓ คัน

๓ สหายหยุดยืนหน้าประตูโรงรถ กิมหงวนแลเห็นเจ้าแห้วทำงานง่วนก็กล่าวชมเชย

“อ้อ_ เจ้าแห้วนี้มันขยันดีมาก ดูซิพล”

พลหัวเราะ

“แกคิดหรือว่าเจ้าแห้วมันขยัน เชื่อกันเถอะวะ เจ้าแห้วพึ่งเซ็ดรถเดี๋ยวนี้เอง”

เจ้าแห้วสอด้ง หันมาทางนายพัชรภรณ์

“รับประทาน ผมเซ็ดนานแล้วครับ”

พลยกมือชี้หน้าเจ้าแห้ว

“อย่าโกหก แกมาโรงรถเกือบชั่วโมงแล้ว รถของเราทั้ง ๓ คันมีฝุ่นจับเต็มไปหมด คันของเจ้ากรพึ่งมีรอยถูกเซ็ดเดี๋ยวนี้เอง แสดงว่าแกพึ่งลงมือทำงานใช้ใหม่ละ”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก พูดพึมพำในลำคอ

“รับประทานยังกับเซอร์ลือคโฮม พับผ่า” แล้วเจ้าแห้วก็รีบเซ็ดรถทั้ง ๓ คันอย่างรวดเร็ว นายวาดเข้าไปช่วยอีกคนหนึ่ง

อีกครู่หนึ่ง

ราเล่สปอร์ตทั้ง ๓ คันก็แล่นออกไปจากบ้าน ‘พัชรภรณ์’ เลี้ยวขวามือผ่านหน้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตรงไปสามย่าน และเลี้ยวขวามาทางหัวลำโพง รถทั้ง ๓ แล่นเรียงกันเป็นแถวหน้ากระดาน นิกรติดกระดิ่ง เก็ง กริ่ง ๆ กรับ ตลอดเวลา

สุภาพสตรีสาวคนหนึ่ง ปรากฏอยู่เบื้องหน้า ๓ เกลของรถ หล่อนแต่งชุดเขียวแก่นั่งอยู่บนจักรยาน อ่าเสียดแลเห็นเข้าก็หันมาบอกพล

“เฮ้ย_ รีบเบ่งตามไปดูแม่คนนั้นเถอะพล ไม่เลวไฉน ผิดนักกันเต๊าะเลย”

พลทำหน้าที่เป็นนาย

“อ้ายเรื่องเจ้าชู้ประตูดินของแกนะ เมื่อไหร่จะเลิกเสียทีนะ”

กิมหงวนหัวเราะ

“ทำไมจะต้องเลิก ผู้หญิงเกิดมาให้ผู้ชายเกี้ยวนี้หว่า ฉะนั้น เมื่อเราพบผู้หญิง เราก็ต้องเกี้ยว เกี้ยวตะไปทั้งนั้น ไม่เลือกว่าสาวแก่แม่หม้าย สุภาพสตรีโบราณเข้ากล่าวไว้ว่า ดักลอบต้องหมั้นกั้ เป็นเจ้าชู้ต้องหมั้นเกี้ยว”

นายพัชราภรณ์อมยิ้ม แต่แล้วก็ใจหายวาบเมื่อเห็นนิกรขับรถที่เข้าไปหารถยนต์คันหนึ่งซึ่งแล่นสวนทางมา

“เฮ้! นิกร”

นิกรสดุ้ง ลืมตามองดูโลก หันแฮลเดิลหลบรถยนต์บรรทุกอย่างหวุดหวิด กิมหงวนร้องลั่นถนน

“ปู่โธ่ ซี่รดแกก็หลับ หาเรื่องตายแล้วไหมล่ะ”

นายการุณวงศ์ผืนยิ้ม

“มันง่วงนี่หว่า”

๓ สหายต่างเร่งฝีเท้าบังคับรถให้เร็วขึ้น สักครูก็ตามมาทันสุภาพสตรีผู้นั้น กิมหงวนขี่เข้าไปชนาบข้างหล່อน พอหล່อนเหลียวมามองดูอาเสี่ยก็ยิ้มให้

“สวัสดีครับ”

หล່อนทำหน้าบอກบุญไม่รับ พุดเสียงหนัก ๆ “ทลิ่ง!”

เสี่ยหงวนทำคอย่น

“แหม_ ผมทักคุณดี ๆ คุณกลับหาว่าทลิ่ง ง่า_ คุณจะไปไหนครับ ซี่เร็ว ๆ อย่างนี้เหน้อยแอ่”

“ฉันเป็นห่วงลูกฉันยะ จะรีบกลับบ้าน”

กิมหงวนเกือบจะตกจากรถ เขากดห้ามล้อพรีดให้หล່อนเลยไป พล นิกรขี่เข้ามาแซงเสี่ยหงวน

“ใจ_ เป็นผลไหม หงวน”

อาเสี่ยตีหน้ากะเรียะระวาดชอบกล

“อย่าพุดดีก็ว่า ซี่ตามมาแทบตาย ที่แท้มีลูกแล้ว ถ้ามว่าจะรีบร้อนไปไหน หล່อนตอบว่าเป็นห่วงลูก”

“อือ” พลอุทาน “ท่าทางยังเป็นเด็กอยู่แท้ ๆ มีลูกแล้วไวย”

นิกรว่า “ของมันมีกันได้นี้หว่า ผู้หญิงอายุ ๑๔ มีลูกถมเถไป สมัยนี้เป็นสมัยไวไฟ เด็กอายุ ๑๐ ขวบ รู้จักมีคู่รักแล้ว”

“จริง” พลเห็นด้วย “เฮ้_หงวน ยายแก่.....”

กิมหงวนหลบคุณยายควับเดียวรอดเกือบค่ว แล้วเขาก็หันไปยิ้มกับคุณยาย

“ข้ามถนนระวังหน่อยซี่ครับคุณยาย ปู่โธ่”

คุณยายยกมือทำสะเอว ร้องตะโกนตอบ

“ยังจะเสือกมาว่าอีก ซี่รดภาษาตะหวักตะบวยอะไรกัน อ้ายเปรด”

อาเสี่ยห้ามล้อพรีด ทำท่าจะเลี้ยวรถกลับ

“เฮ้_ จะไปไหน” นิกรถาม

“กันจะทับยายแก่คนนั้น หนอย_ ข้ามถนนไม่ดูรถยังจะมาตำเราอีก”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“คนแก่คนเฒ่าไปถือสาหาความอะไรกะแกวะ”

กิมหงวนสั้นศีรษะช้า ๆ ซี่รถตามเพื่อนเกลดทั้ง ๒ ไป นาน ๆ ซี่จักรยานครั้งหนึ่งก็รู้สึกเมื่อยขา ราเล่ทั้ง ๓ แล่นมาสักครู่ก็ถึงหัวลำโพง แลเห็นสถานีกรุงเทพ เต็นอยู่ทางขวามือ

๓ เกลดซี่รถเรียงกันเป็นแถวหน้ากระดานผ่านซุ้มจระจรไปทางสะพานเจริญสวัสดิ์ ทันใดนั้นมีเสียงหัวเราะ ๆ ของใครคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น

“หยุด! จักรยาน ๓ คันนั้นหยุดก่อน”

พล นิกร กิมหงวน ต่างมองไปทางเจ้าของเสียง แล้ว ๓ เกลดก็สะดุ้งโหยงเมื่อแลเห็นจระจรในเครื่องแบบคนหนึ่ง ยืนเท้าเอวอยู่ริมถนนจ้องตาเขม็งมองดู ๓ สหาย

อาเสี้ยยักคิ้วให้ตำรวจ

“เรียกผมหรือครับ”

ตำรวจแขนขาวตวาดแว๊ด

“หยุด บอกให้หยุด”

ราเล่ทั้ง ๓ คันเห่ไปทางริมถนน ๓ สหายต่างพากันลงจากรถตั้งแสดนต์เรียบร้อยแล้ว ต่างทำหน้าตื่น ๆ ไม่ทราบว่าคุณมีความผิดอะไร จนกระทั่งพลตำรวจจระจรรูปร่างเอดเล็กเอดบางเดินเข้ามาหา

“เราทำผิดกฎจระจรอะไรหรือครับ” พลถามอ่อนโยนตามนิสสัย

จระจรมยิ้มเล็กน้อย

“คุณมีความผิด ๒ กระทง”

กิมหงวนถามยิ้ม ๆ

“กระทงใหญ่หรือกระทงเล็ก”

ตำรวจชักคิ้ว มองดูเสี้ยหงวนอย่างเคื่อง ๆ

“ผมเป็นเจ้าของพนักงาน คุณอย่าล้อผมนา”

อาเสี้ยจู้ปาก

“แล้วกัน ผมถามดี ๆ คุณหาว่าล้อ คุณว่าพวกเรามีความผิด ๒ กระทง ผมก็อยากรู้นะซี่ครับว่า กระทงใหญ่หรือกระทงเล็ก”

ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์เ้มปากแน่น ดูท่าเขาเป็นคนโมโหร้ายเสี้ยด้วย ใบหน้าของเขาแดงระเรื่อ เขาล้วงกระเป๋ายิบสมุดใบสั่งออกมาถือไว้

นิกรว่า “เก็บสมุดใบสั่งเสี้ยก่อนเถอะครับ น่าเกลียด”

“ก็คุณทำผิดกฎจระจรนี่นา”

พลกล่าวถามอีก

“โปรดบอกหน่อยเถอะครับว่าเราทำผิดอะไร เรา ๓ คนไม่มีเจตนาฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของจระจรหรอกครับ”

ตำรวจแขนขาหนึ่งวิ่งไปสักครู่

“คุณซีรตซ้อนกันเป็นแถวหน้ากระดาน”

พลหัวเราะ

“ถ้ายังงั้นผมไม่ผิดหรอกครับ เพราะผมซีรตทางซ้ายอยู่แล้ว เจ้า ๒ คนนี่เขาซีรตซ้อนตัวเอง”

“แต่คุณก็คงมีความผิดอยู่แน่นอน คุณ ๓ คนซีรตผ่านป้อมขณะที่ป้ายสัญญาณบอกให้รถทางด้าน
คุณหยุด”

นายพัชราภรณ์ลืมนตาโพลง

“โอ๊ะ ขอโทษทีเถอะครับ อาจจะเป็นอย่างที่คุณว่า ผมมัวแต่คุยกันเพลินลืมนดูป้ายไป”

กิมหงวนพูดขึ้นอีก

“นิด ๆ หน่อย ๆ น่าน้องชาย ยกโทษให้เราเถอะครับ ทีหลังผมจะระมัดระวังตัวไม่ทำอย่างนี้อีก”

ตำรวจหัวเราะ

“ผมเสียใจที่ยกโทษให้คุณไม่ได้ ผมต้องทำงานตามหน้าที่ เมื่อคุณผิดผมก็ต้องจัดการกับคุณ”

นิกรเงื้อมือทำท่าจะตีจรรยา

“ยังงี้แหละ_ยังงี้แหละ คุณน้ำละก้อทำเป็นคนใจดำไปได้ เดี่ยวหนูตีเฝียะเลย”

จรรยาทำตาเขียวกับนิกร

“เอ_คุณนี่ทลิ่งขนาดหนักทีเดียว”

นิกรหัวเราะ ยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ขอโทษนะครับ ความผิดของพวกเราพอจะตักเตือนกันได้ไม่ใช่หรือคุณ”

ตำรวจลั่นศีรัษะ

“ไม่ได้ ผมต้องปฏิบัติตามหน้าที่”

กิมหงวนอมยิ้ม หันมาพูดกับพล

“เฮะ เฝียะจ้งไวย”

“อย่าพูดมาก” จรรยาดู “ผมขอดูใบอนุญาตหน่อย”

“ใบอนุญาตอะไรครับ” เสี่ยหงวนถามอย่างกวนโมโห

“ก็ใบอนุญาตขับซีของคุณนะซี”

อาเสี่ยล้วงกระเป๋าเสื่อเช็ดหยิบสมุดเล่มเล็ก ๆ ออกมาส่งให้จรรยา

“นี่ครับ คุณน้ำ”

คราวนี้ตำรวจอดหัวเราะไม่ได้

“อย่าเรียกผมว่าคุณน้ำเลยน่า มันฟังทะแม่ง ๆ ยังไงชอบกล ผมอายุ ๒๑ ปีเท่านั้น”

นิกรว่า “ก็เป็นอะไรไปละครับ เมื่อเรานับถือคุณเป็นน้ำ คุณน้ำใจดี_ใจดี หลานทำผิดนิดหน่อยคง
ไม่เอาโทษ”

เจ้าพนักงานจราจรไม่พูดอะไรอีก มองดูสมุดอนุญาตขับขี่ในมือของเขา แล้วส่งคืนให้เสี่ยหงวน พลังส่งเสี่ยหงวนเอ็ดตะโล่ฉันทน

“นี่มันใบอนุญาตขับขี่รถยนต์แล้วกัน”

อาเสี่ยเอ็ดตะโล่ขึ้นบ้าง

“เอ๊ะ ทำไมคุณไม่บอกผมให้ถึถึว่นละ อะอะมาดุมม คุณบอกซึว่าคุณจะดูใบอนุญาตขับขี่รถชนิดไหน รถวาง รถม้า รถยนต์ รถแท็กซี่หรือรถเจ๊ก รถจักรยาน ผมจะได้หึบให้คุดได้ถึถึคุด”

ตำรวจถอดหมวกออกจากศีรษะทำท่าจะขว้างลงบนพื้นถนน แต่แล้วก็หึหึห้ามมิให้้วยกหมวกขึ้น สรววมศีรษะตามเดิม

“ผมต้องการดูใบอนุญาตขับขี่รถจักรยาน”

อาเสี่ยเปิดกระเป๋าหลังที่ติดอยู่กับอาน

“จักรยาน ๓ ล้อหรือ ๒ ล้อ”

“๒ ล้อขอรับ” ตำรวจพูดเสี่ยหงวนัก ๆ

“ก็เอาซี ผมไปว่าอะไรเล่า เอ้า_นี้คุดใบขับขี่จักรยาน ๒ ล้อ”

เจ้าพนักงานมองดูพล นิกร

“ขอบคุณด้วย”

พลส่งให้โดยดี แต่นิกรยิ้มแหย ๆ

“แฮะ แฮะ ผมลึ้มเอามาคุดรับ”

“ยังงั้นผมต้องเอาตัวคุดไปโรงพักเดี๋ยวนี”

กระดิ่งทองสดุ้งโหยง รีบล้วงกระเป๋าส่งใบขับขี่ให้ ตำรวจเปลี่ยนสายตามาที่กิมหงวน

“คุดซึอะไร”

เสี่ยหงวนหัวเราะก้าก

“อ่านคุดซึคุดรับ หรือคุดอ่านหนังสือไม่ออก”

จราจรโมโหจนตัวสั่น

“ทำไมจะอ่านไม่ออก ไม่รู้หนังสือเป็นตำรวจจราจรได้รี”

“คัว ๆ ต่าน่อ เลี้ยวกัง นิกหน่อยไม่น่าโมโหเลย”

“โอ้ ประเดี๋ยวพ่อ_____” จราจรพูดด้วยโทษะ

พลเห็นท่าจะเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โต ก็เดินเข้ามากระซิบกระซาบกับตำรวจแขนขาว

“อย่าถึถึเพื่อนผมเลยคุดรับ เขาป่วยเป็นโรคจิตต์ เพิ่งจะกลับมาจากโรงพยาบาลเมื่อ ๒-๓ วันนีเอง”

จราจรหน้าตื่น

“อ้อ ยังงั้นหรือคุดรับ” แล้วเขาก็หัวเราะชอบใจ กล่าวสัพยอกกิมหงวน “ถ้าผมรู้ว่าคุดไม่สบาย ผมก็คุดไม่ต่อล้อต่อถึถึกับคุด ง่า_ตอนเที๋ยยังงั้นี้แดดมันร้อนหน่อยนะคุดรับ ผมไม่ถึถึคุดหรือคุด”

กิมหงวนทำคายน หันควับมาทางนายพัชราภรณ์

“เฮ้ย แกกระชิบกระชาบบอกอะไรเขา”

พลอมยิ้ม

“เปล่าน่า”

“อย่าโกหก ตำรวจเขาเข้าใจว่ากันเป็นบ้า”

“แกเป็นหรือเปล่านั้น”

“ไม่ได้เป็น เพียงแต่เผลอเผลอไปบ้างบางครั้งคราว”

เจ้าพนักงานมองดู ๓ สหาย หยิบดินสอออกมาทำท่าจะเขียนใบสั่ง พลเห็นว่าพอจะพูดปราณีปรานอมกันได้ก็กล่าวกับเขา

“คุณครับ ผมอยากจะขอความกรุณาจากคุณสักครั้ง เราไม่เคยทำผิดกฎจราจรเลยครับ ใบอนุญาตของพวกเราไม่มีสลักหลังเลย เท่าที่เราซื่อเรียงกันก็เพราะอยากจะคุยกัน ลืมนึกว่าผิดกฎจราจร และที่เราผ่านป้อมทั้ง ๆ ที่มีป้ายหยุดก็เพราะมัวคุยกันเพลิน คุณจะกรุณาอภัยให้เราสักครั้งได้ไหมครับ”

จรรยายิ้มเล็กน้อย เขารู้สึกว่าพล พัชราภรณ์ พูดจาสุภาพน่าฟังมาก เขานิ่งตรึงตรองอยู่เกือบ ๒ นาที แล้วเขาก็เก็บสมุดใบสั่งใส่กระเป๋า

“เมื่อคุณยอมรับผิดเช่นนี้ ผมก็จะยกโทษให้ครั้งหนึ่ง”

กิมหงวนกับนิกรร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

“ไชโย!”

ตำรวจแขนขาโมโหจนหัวเราะ

“คุณไชโยทำไม”

นิกรเอียงคออมยิ้ม

“ดีใจที่คุณกรุณาพวกเรานะครับ”

“แหม_ ประเดี๋ยวผมเขียนใบสั่งเสียเลย ให้ดินตายสิ อย่ายั่วโมโหผมนา”

พลชักฉิวเพื่อนของเขา

“บ้าไปได้ แก ๒ คนนี่ช่างไม่รู้จักกาลเทศะบ้างเลย รู้ตัวบ้างที่เราได้ทำผิดกฎจราจร ถ้าถูกเซ็นใบสั่งเราจะต้องเสียเวลาไปโรงพักและต้องเสียเงินอีก” พูดจบก็หันมายิ้มกับจรรยาหนุ่ม “ยกโทษให้เราสักครั้งเถอะนะครับ”

ตำรวจคืนใบอนุญาตฉบับชี้ให้ทั้ง ๓ คน

“ทีหลังพวกคุณควรระวังตัวบ้าง เมื่อผ่านซุ้มจราจร แล้วก็อย่าซื่อเรียงกันอย่างนี้ ถ้าผมเซ็นใบสั่งอย่างน้อยคุณจะต้องถูกปรับคนละ ๒๐ บาท” แล้วเขาก็ดูกิมหงวน “หัวเราะอะไร”

“แน่ หัวเราะก็ห้ามด้วย”

“คุณหัวเราะเยาะผมใช่ไหมล่ะ”

เสียงหวนกลืนน้ำลายเอือก

“อย่าพยายามหาเรื่องเอาผมไปโรงพักเลยครับ เจ้ากรรมันเอาจี้เอวผม ผมจี้กะจี้ผมก็หัวเราะนะ
ซีครับ”

จรรยาทำตาเดียวกับนิกร

“เล่นจี้กันในถนนหลวง ผมจับนะครับจะบอกให้”

นิกรทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“ผิดกฎจรรยาหรือคุณ อ้อ_เล่นจี้ก็ผิดกฎหมาย”

ตำรวจตวาดแว๊ด

“จี้ไม่ผิด แต่คุณขี่รถผ่านป้ายหยุดและขี่ซ้อนกันผิดแน่ ๆ ง่า_เชิญคุณไปได้”

กิมหงวนเอ้อมมือเขี่ยแขนจรรยา

“คุณ คุณครับ”

“อะไรอีกละ”

อาเสี้ยอมยิ้ม

“พวกเราทั้ง ๓ คนจะไม่ลืมความกรุณาของคุณเลย ประทานโทษคุณที่อะไรครับ บอกชื่อของคุณ
ให้เรารู้จักบ้างซี”

พลตำรวจจรรยาถอนหายใจหนัก ๆ

“ผมชื่อจรรยา”

กิมหงวนโค้งศีรษะโค้งค่านับแบบสเปญ

“ขอบคุณมาก คุณการ์ตูน”

จรรยาหนุ่มขบกรามแน่น ตะโกนเสียงลั่นถนน

“ผมชื่อจรรยา ไม่ใช่การ์ตูน มีอย่างไหนมนุษย์ชื่อการ์ตูน”

กิมหงวนสอด้ง

“คุณชื่อจรรยา” แล้วอาเสี้ยก็หัวเราะ “ขอโทษเถอะครับหูผมแว่วไป ความจริงคุณก็ไม่ควรจะไปโทษผม
คนเราอาจจะชื่ออะไรก็ได้ การที่พ่อแม่ตั้งชื่อให้เรา ก็เพื่อให้ใคร ๆ ได้รู้จักว่าเราชื่ออะไร คุณชื่อจรรยาหรือ
ครับ”

“ถูกแล้ว”

นิกรกล่าวถามขึ้นบ้าง

“จรรยาเฉย ๆ หรือจรรยาศรี”

พลตำรวจหนุ่ม เจ้าของนามจรรยาจืปาก

“จรรยาศรีนะมันชื่อผู้หญิง ผมชื่อจรรยาเฉย ๆ เข้าใจไหม”

นายหน้าทะเล้นอมยิ้ม

“ครับ ขอขอบคุณ ว่า_คุณมีเมียหรือยังครับ”

“วะ แล้วกัน” จรรยาพูดอย่างหัวเสีย “นั่นมันเรื่องของผมนี่นา”

พลยกฝ่ามือผลักหน้านิกรเต็มแรง

“แกนี่มันชอบแวงปากหาทำเหลือเกิน ไปไหนกับแกมีเรื่องหวุดหวิดจะถูกเตะเสมอ ไปกันเถอะ
อย่ารำไรอยู่เลย”

๓ สหายต่างอำลาจรรยาผู้ใจดี พล นิกร กิมหงวนพากันขึ้นจักรยานของเขา ราเล่ทั้ง ๓ คันแล่น
ข้ามสะพานเจริญสวัสดิ์ไป

๑๓.๐๐ น. เศษ

๓ เกลของเรารู้สึกจากรับประทานอาหารกลางวันแล้ว พล พัทธราภรณ์เดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอ
ทั้ง ๒ ออกมาจากภัตตาคารแห่งหนึ่ง นิกรอิมจนแทบจะเดินไม่ไหว ต้องร่นเข็มขัดออกมาอีก ๔ รู

พอออกมาข้างนอกภัตตาคาร ๓ เกลก็ทำหน้าตื่น ๆ ราเลสเปอร์ที่จอดไว้อันตรายานไปแล้ว เด็กที่
จ้างเฝ้ารถก็หายไปด้วย

“ไอ้ะ” พลอุทานขึ้นดัง ๆ กวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณ “รถเราหายว๊าย”

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ

“บ๊ยะ ถ้าจะถูกนักเลงตีจิกเอาไปเป็นแน่ เออ_เจ้าหนูน้อยทำพิษละซี ง่ายทรัพย์ให้ตั้ง ๑ แผ่น”

นิกรแลเห็นสุภาพสตรีคนหนึ่งเดินผ่านมาก็เข้าไปถาม

“ง่า_คุณครับ เห็นรถจักรยานของผมไหมครับ”

แม่คนนั้นทำหน้าชอบกล

“พิลึก ดิฉันไม่ใช่คนเฝ้ารถของคุณ”

“นั่นนะซีครับ อ่า_มันหายไปได้อย่างไรกัน”

สุภาพสตรีเจ้าเนื้อค้อนควับ ทำปากหุบหีบแล้วเดินต่อไป ๓ สหายมีกิริยากระสับกระส่าย ต่าง
บ่นพึมพำเสียดายรถ ฟังชื่อมาได้ ๒-๓ เดือนเท่านั้นเอง”

“หาย_หายแน่ ๆ” พลพูดขึ้น

นิกรเม้มปากแน่น

“หนามยอกเอาหนามบ่งดีกว่าวะพล”

“ทำยังไงล่ะ”

นายการุณวงศ์ชี้มือไปที่รถจักรยาน ๕-๖ คันซึ่งจอดอยู่ริมถนนหน้าสถานศาลาในแห่งหนึ่ง

“นั่นยังงัยละ พล เลือกลงไปคนละคัน”

กิมหงวนหัวเราะ

“เชิญแกคนเดียววะจะจ๊ะ ฉันทิ้งอยู่นอกคุศบายนี่แล้ว อย่ายุ่งฉันทิ้งย้ายเข้าไปอยู่ในคุกเลยพ่อคุณ”

พลว่า “เจ้ากรพุดอะไรเป็นเล่นเสมอ ทำยังไงดีโว้ย รถหายกลับไปบ้านเมียคงด่าแน่ เขาเตือนเรา แทบทุกครั้งก่อนจะออกจากบ้านให้ระวังรถ”

นิกรพยักหน้า

“ด่าเป็นด่า ทำเป็นหูทวนลมเสียก็แล้วกัน ของมันหายกันได้นี่หว่า เราก็ได้พยายามป้องกันถึงกับ จ้างเด็กเฝ้าแล้ว” พุดจบก็หันไปถามชาวจีนคนหนึ่งซึ่งยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่ข้าง ๆ เขา “เฮีย ลื้อเห็นรถจักรยาน ของพวกอ้าวบ้างไหม จอดอยู่ตรงนี้”

ชาวต่างประเทศ (จีน) ขมวดคิ้วเข้าหากัน

“รถจักรยาน....”

“ฮื่อ_ ถูกแล้ว” นิกรพุดเร็ว

“รถซาปอททาสีฮื่อ”

“ฮื่อ”

“มีกะดิงคังละ ๒ ใบ”

“ฮื่อ เราจอดไว้ตรงนี้”

อาเฮียสันศิระชะ

“ยังไงไม่รู้ อ้าวไม่เคยเห็นรถของลื้อเลย”

๓ เกลอปาคอย่นพร้อม ๆ กันแล้วหัวเราะก๊าก

“ไม่เคยเห็นลื้อทำไมพุดถูกล่ะ” เสี่ยหงวนถามยิ้ม ๆ

“อ้าวเลาเอาโว้ย”

นิกรขยับเท้า

“โธ่ ประเดี๋ยวพ้อฮื่อทข้ามฟากไปเลย”

อาเฮียเปลี่ยนสีหน้าบึ้งตึงทันที

“ฮื่อ_ หนอยแน่ ฮื่อทฮื่อวเก่ง อยู่ดี ๆ มาฮื่อทงลายเรอะ เก้าเจ็ง”

นิกรหันมาถามกิมหงวนเบา ๆ

“เก้าเจ็งเขาแปลว่าอะไรวะหงวน”

อาเสี่ยซ้อหนี๋มไว้ในหน้า

“เก้าเจ็งเขาแปลว่า นักเลงโต”

นิกรยิ้มอย่างสง่าผ่าเผย เปลี่ยนสายตามาที่จีนแต่จิว

“เออ_ อ้วนนี่แหละเก้าเจ็ง ลื้ออยากลองตีกะอ้าวไหมล่ะ ยกท่าไปได้ ลื้อรู้ไหมอ้าวเป็นเก้าเจ็งอยู่แถวนี้

อย่าหนอยเลยนำเฮีย วัดตึก ราชวงศ์ ทรวงวด ตลาดเก่า เจ้าสัวเนียม อ้าวเก้าเจ็งกว่าเพื่อนลื้อรู้ไหม”

จีนแต่จิวยกมือกุมท้องหัวเราะงอหาย เขาพุดพลางหัวเราะพลาง

“ลื้อเก่งมาก เก้าเจ็ง ฮื่อ อ้าวมังเสี่ยวน้องเต็มทงเลี้ยว”

คราวนี้นิกรนี่ก็สงสัยหันมาถามนายพัชราภรณ์

“ถ้ามันยังงี้เสียแล้วละไว้ยพล เก้าเจ็งเขาแปลว่าอะไรวะ”

พลกลั่นหัวเราะแทบแย้

“ก็แปลว่านักเลงโตนะซี”

นิกรเอ็งทำให้สมกับนักเลงโต ทำปากเบื้อวწყ်น้ตาขวาง ชาวจีนผู้นั้นส่งภาษาจีนบอกเพื่อนร่วมชาติของเขาที่เดินผ่านไปมาให้รู้ว่า นิกรแปลคำเก้าเจ็งว่านักเลงโต คราวนี้พวกจีนไม่ต่ำกว่า ๑๐ คนก็ยืนจับกลุ่มมองดูนิกรอย่างขบขัน

พลพยักหน้ากับเพื่อนทั้ง ๒

“ไปพวกเรา แจกพวกนี้เขารู้ว่าเจ้ากรเป็นเก้าเจ็งก็หยุดมองดูอย่างตื่นเต้น ไปไว้ย คนมุงแน่นเข้าทุกทีแล้ว”

นิกรยกมือจับแขนพลไว้

“เดี๋ยว ๆ ขอให้กันแสดงอิทธิพลสักนิดเถอะ กันจะขู่เจ้าพวกนี้ ม่ายมันจะไม่เชื่อว่าเป็นเก้าเจ็งจริง ๆ”

กิมหงวนหัวเราะ

“เชื่อซีน่า ทำไมจะไม่เชื่อ ฉันยังเชื่อเลยว่แกเป็นเก้าเจ็ง ดูหน้าดูตาเหมือนเก้าเจ็งมากทีเดี๋ยว”

นายการุณวงศ์ทำตาปริบ ๆ

“เก้าเจ็งแปลว่านักเลงโตแน่นะ”

“เออน่า” อาเสี่ยพูดเสียงดู ๆ “ไปเถอะ ประเดี๋ยวแกจะเล่นงานน้องใครเข้าจะพลอยให้เจ้าพลกับกันเดื่อตร้อนไปด้วย”

นิกรว่า “แล้วเรื่องรถจักรยานของเราจะว่อย่างไร”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

“ช่างมันเถอะวะ หายไปแล้วก็ซื้อมันใหม่ลั้นเรื่อง เราไม่ได้แกล้งทำหายนี่หว่า”

๓ เกลอปากันเดินไปตามบาทวิถี ผ่านร้านค้าและโรงมหรสพต่าง ๆ เดินกันไปโดยไม่มีจุดหมาย จนกระทั่งมาถึงร้านขายเกี๋ยวระหมี่แห่งหนึ่ง นิกรก็หยุดซ้งกมองเข้าไปในร้าน แลบลั้นเลี้ยริมฝีปาก

“ล่อก็วยเตี๋ยวผัดอีกคนละจานดีไหม พวกเรา”

พลมองดูเพื่อนเกลอของเขาด้วยความแปลกใจยั้ง

“กินเข้าไปยังงั้นไว้ย กินมาหยก ๆ เดี๋ยวนี้เอง”

“เถอะน่ากันกินได้”

นายพัชราภรณ์ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ฉันอยากจะรู้ลัก กะเพาะแกจะใหญ่สักแคไหน”

นิกรว่า “กันไม่รู้เหมือนกัน กินเข้าไปเท่าไรมันก็ไม่รู้จักอิมสักที”

เสียงหวนพูดเสริมขึ้น

“นี่แหละเขาเรียกว่า โคะเห็นแก่หญ้า ชี้อ้าเห็นแก่กิน”

“เออ ช่างช้า เดียวไว้วัย ชื้อถั่วลิสงต้มกินดีกว่า ใครมีแบงก์ย้อยขอบาทเถอะวะ”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“กินถั่วทำให้เกิดลมเบื่องต่า”

“ดี_ ปล่อยออกมาเสียบ้าง ท้องไส้จะได้สบาย ขอสตางค์บาทเถอะพล กันมีแต่ธนบัตรใหญ่ทั้งนั้น”

พลล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบธนบัตรราคา ๑ บาทส่งให้นิกรหนึ่งจะบับ นายการุณวงศ์เดินไปซื้อถั่วลิสงต้มจากเจ้าตี แล้วก็ถือห่อถั่วกลับมา ๓ สหายพากันเดินต่อไปอีก

“นี่เราจะเดินไปไหนกันวะพล” อาเสี่ยถาม

“ไม่รู้เรอะ”

“ว่า_ ขึ้นสามล้อกลับบ้านดีกว่า แดดร้อนออกจะตายไป”

นิกรเห็นฟ้องด้วย

“ไปก็ไป กันง่วงนอนเต็มทนแล้ว เคยนอนกลางวันทุกวัน”

กิมหงวนมองดูนิกรจากสี่ระชะตลอดปลายเท้า

“โธ่เอ๊ย ฉันทเวทนาแก่เหลือเกินเจ้ากร คนอย่างแกเกิดมากินมานอนแท้ ๆ”

“อ้าวก็ยังงั้นนะซี เฮี่ย_ ลองแวะเข้าไปเที่ยวศาลาโนบ่อนนี้สักหน่อยเถอะวะพวกเรา วันอาทิตย์มันจะมีเขี้ยว ๆ แดง ๆ มาเล่นกันมาก หาอาหารตากัน ผิดนักได้โอกาสเต๊าะเลย”

พลหัวเราะ

“เต๊าะซี กะบานแจะจะได้แตก ผู้หญิงที่มาเล่นกาสิโนนะ มีผิวแล้วทั้งนั้น หาสาว ๆ ทำายาก”

“เป็นอะไรไปละ มีผิวแล้วก็เต๊าะได้”

พลสันสี่ระชะ

“ช่างเถอะจ๊ะ ฉันที้เกี่ยจป็นต้นจิว”

“เถอะน่า ป็นเป็นป็นกลัวอะไรวะ ถ้าแกตายฉันทจะเอาขวานใส่โลงแกสำหรับไปลิดหนามจิวที่เมื่อนรก บ่อนนี้ดูท่ามันครึกครื้นดี เข้าไปเที่ยวเล่นกันสักครู่เถอะ” นิกรพูดยิ้ม ๆ

กิมหงวนว่า “เข้าไปแล้วกันอดเล่นไม่ได้ อย่างน้อยก็ต้องอุดหนุนมันพันบาท”

“เล่นก็เล่นนะซี เล่นพอหอมปากหอมคอไม่แปลกอะไร” นิกรกล่าวกับเพื่อนทั้ง ๒ “เข้าไปน่า กันจะแทงจ๊ับยี้ก็สักสองสามร้อยบาท ถ้าถูกเที่ยวกันให้ยันป้ายเลย”

๓ สหายต่างมองดูหน้ากันแล้วยิ้มให้กัน พลถามอาเสี่ย

“แกมีตั้งมาเท่าไร”

กิมหงวนยกมือตบกระเป๋

“พันกว่าบาท”

“แก่ล่ะกร”

นายหน้าทะเล้นยิ้มแห้ง ๆ ยกมือตบกระเป๋ากางเกง

“ดูเหมือน ๒ สลิ่ง”

พลลื้มตาโพลง

“๒ สลิ่ง? คนอย่างแกมีสตางค์ติดกระเป๋ามา ๒ สลิ่ง”

“ฮือ ให้ดินตายซีแฮ้”

“ไหนตะกัันคู้วามีแบ็งก็ใหญ่ ขอรณบัตรจากกันไปซื้อถั่วลิสงต้ม”

นายการุณวงศ์หัวเราะก้าก

“คู้ม้นเล่นไก่ ๆ ยังงั้นเอง”

เสี่ยหวนพุดซัดขึ้น

“ทีหลังละก็พยายามพกเงินติดกระเป๋ามาบ้าง ไม่ว่าจะไปเที่ยวไหนกัน ฉันไม่เคยเห็นแกจ่ายทรัพย์สินสักที ดูตั้งใจจะล้มทับฉันเสียจริง ๆ”

“ก็ยั้งนั่นนะซี”

กิมหวนค้อนประหลับประหลือก เปลี่ยนสายตามาที่พล

“แก่ละมีสตางค์มาเท่าไร”

พลล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองธนบัตรออกมาเปิดดู

“๕-๖๐๐ บาทเห็นจะได้”

“เออ ดีแล้วพอเล่นได้หลายตา เอวอะเล่นก็เล่น นาน ๆ เล่นที่สนุกดีเหมือนกัน แต่บ่อนี้กันไม่เคยเข้าไปเลย”

ว่าอะไรว่าตามกัน พล นิกร กิมหวนพากันเดินเข้าไปในสถานกาสิโน ซึ่งแต่เดิมเคยเป็นโรงแรมหรูแห่งหนึ่ง ภายในสถานกาสิโนแห่งนี้เต็มไปด้วยนักเลงการพนันหลายร้อยเปียดเสียดเยียดกัดกันตามโต๊ะต่าง ๆ แน่นไปหมด อากาศร้อนอบอ้าว การพนันมีอยู่หลายชนิด เล่นกันอย่างใจจิ้งจอก ไม่ต้องกลัวไปติดจับหน้าดำหน้าแดงไปตามกัน บ้างก็หน้าเขียว บางคนยิ้มทะม่ง ๆ บางคนยิ้มอย่างสง่าผ่าเผย ทั้งลูกค้ำและเจ้ามือ เงินร้อยเงินซึ่งเหมือนกับเศษกระดาษวางกันเกลื่อนไปหมด

สถานกาสิโนที่นี่มีแปดเก้า ๒ โต๊ะ จับยี่กี้และถั่วอย่างละ ๒ โต๊ะ ไฮโล ๑ โต๊ะ โดยจะเพราะถั่วกับจับยี่กี้หาที่ว่างเข้าไปแทงไม่ได้เลย

๓ เกลอปากันเดินเที่ยวรอบ ๆ และสิ้นสุดหน้าโต๊ะไฮโล พลกล่าวถามกิมหวนเบา ๆ

“ลองดูไหมล่ะ”

อาเสี่ยสันศิริชะ

“ป่วยการ ไฮโลนะเจ้ามือได้เปรียบลูกค้ำมากนัก เล่นจับยี่กี้ดีกว่า ถึงเจ้ามือได้เปรียบ แต่ก็ใช้ถึง ๑๐

ต่อ”

พลยกมือขวาวางลงบนพานิกร

“ไง ลองแทงดูสัก ๒-๓ ตาซีวะ”

นิกรพยักหน้า

“ลองดูก็ได้ แต่ทรัพย์สินมันเบ้”

“พูดเป็นเล่นไปน่า แก่ไม่มีสตางค์จริง ๆ นะเธอ”

“ปู่เฒ่า ให้อากเลือตออกมาเป็นก้อน ๆ ซีเข้า มีอยู่ ๕๐ สตางค์จริง ๆ สตางค์ตอนค่าถ้วยลิสงที่แกให้กัน ไปซื้อนั่นแหละ”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“แกเนี่ยมันก๊วยเหลือเกิน”

นิกรหัวเราะ

“อยากว่าก๊วยขอสตางค์เลย” พุดกลางแบมือ “ขอสัก ๒๐ บาทเถอะหงวน ลองแทงไฮโลสักที เผื่อมัน ถูกบ้าง”

อาเสียมองดูเพื่อนด้วยความอดทนระอาใจ

“ฉันคิดว่าแกควรจะเป็นลูกของฉันมากกว่าเพื่อนของฉัน” พุดจบก็ล้วงกระเป๋าหยิบธนบัตรปึกหนึ่ง ออกมา ส่งธนบัตรราคา ๒๐ บาทให้นิกร ๕ ฉบับ “เข้า_ฉันให้แก ๑๐๐ บาท หหมดแล้วอย่าขออีกไม่ได้”

นายการุณวงศ์ยิ้มแป้น

“ขอบใจมาก ยังงี้ซีวะถึงจะเรียกว่าเพื่อนแท้ ก็นักล่าพุดได้เต็มปากว่า เพื่อนที่ดีอย่างแกกันเห็นจะหาไม่ได้แล้วในชาตินี้”

กิมหงวนจุกปากพลางโบกมือ

“อย่า_ยอไว้ยี้ แกก็รู้อยู่เต็มอกว่ากันมันบ้ายอ กันมีเงินมาพันกว่าเท่านั้น ประเดี๋ยวมันให้แกหมดเลย”

๓ สหายยืนมองดูไฮโลอย่างสนใจ แต่ไม่ผู้เลื่อมใสเท่าใดนัก เจ้ามือยกชามและถ้วยครอบลูกเต๋าขึ้น เขย่า

“แทงครับ เซ็ญแทง” เสียงหัวเบื้อร้องตะโกนโหวก ๆ

พวกลูกค้าต่างวางเงินลงไปตามใจชอบ ที่มีสตางค์มากก็แทงมาก ที่มีสตางค์น้อยก็แทงน้อย แต่ก็ไม่น้อยกว่า ๕ บาท

นิกรวางเงิน ๑๐๐ บาทลงไปที่ช่อง ๔

“เฮ้” พลร้องขึ้น “ทำไมมูยังงี้ล่ะกร แทงเพียง ๕๐ บาทเถอะวะ เอาออกเสียครึ่งหนึ่งเถอะ เอาไว้แทง ตาหลัง”

นิกรยกมือเกาศีร์ชะ

“แล้วกัน ถ้าเราแทงไม่หวังถูกจะแทงเอาตะหวั้ตะบวยอะไรกันวะ อย่าซัดลากนะ แก่เย็นเฉย ๆ
เถอะ กันต้องถูกแน่ ๆ ไม่เชื่อคอยดู”

พลพยักหน้าหงึก ๆ

“เออ_ตามใจ หมดแล้วอย่ามาขอนะ”

“หนอยแน่ ชั้นนี้ขอสตางค์เพื่อนใช้”

พลหัวเราะ

“แกเอาไปจากเจ้าหงวน ๑๐๐ บาท เมื่อกี้นี่เอง”

นิกรขบเขี้ยวเคี้ยวฟันมองดูเพื่อนเกลอของเขา

“เ้า แหกปากพูดไป ขายหน้าเขาตายหา ที่คนอื่นเขาจะไม่รู้เขาก็เลยรู้”

เจ้ามือเปิดถ้วยครอบลูกเต๋าออก แล้วร้องบอกให้ลูกค้าทราบ

“๔ สามต่อ”

นิกรยกคิ้วให้เพื่อนทั้งสอง

“โง เห็นหรือยังว่าคนอย่างคุณนิกรมีโชคดีเสมอ” พุดจบก็มองดูหัวเบี้ยนับเงินส่งมาให้เขา “นี่_แพ
ล็บเดียวกำไร ๓๐๐ บาท เ้า_หงวน ๑๐๐ บาทของแกเอาคืนไป”

กิมหงวนหัวเราะ รับธนบัตร ๕๐ บาท ๒ ฉบับมาจากนิกร

“อือ เก่งไว้วัย แหงใหม่ซีวะ”

นิกรสันตริชะ

“พอแล้ว อาจารย์สั่งนักสั่งหนาถ้าเล่นได้ให้เลิก”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“อาจารย์ไหนวะ กร”

“อ้าว หลวงพ่อวัดกะบุงทะเลลุ่มง่างละ” พุดจบก็หันมาทางกิมหงวน “แกลองแทงดูบ้างซี”

อาเสี้ยทำหน้าที่เหม็นเบื่อ

“กันไม่ชอบไฮไล ไปเล่นถั่วหรือจับยี่กีกันดีกว่า”

พลเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซี ถั่วกันชอบ เพราะเจ้ามือไม่มีทางได้เปรียบเรา เมื่อ ๒-๓ วันมากับเจ้าดิเรกได้ไป ๘๐๐
กว่า”

ครั้นแล้วสามสหายก็พากันเดินมาทางโต๊ะถั่ว นิกรตาไวแลเห็นเจ้าแห้วกำลังยื่นแทงถั่วอยู่อย่าง
เพลิดเพลิน จึงบอกพลทันที

“เฮี้ยนนั่นเจ้าแห้วนี่หว่า สรวมเสื่อเช็ดเสื่อเล็ดหมู่นั้นเห็นไหม”

พลมองตามสายตาเพื่อน

“ซี ซี เจ้าแห้วนี่สำคัญ มันมายังไงกันหว่า เร็วจริง อ้ายหมอนี่แอบมาเล่นคาสีโนเสมอ เมื่อวานกลับ
มาเสียเกือบค่ำ หูดหวิดจะถูกคุณพ่อเตะ”

กิมหงวนว่า “พอเราออกจากบ้านมันก็คงรีบขึ้นรถสามล้อตรงมานี่ เจ้าแห้วขึ้นเล่นอย่างนี้ไม่ช้าก็คง
จะเสียคน ไป_เข้าไปดูมันใกล้ ๆ เอะ”

พล นิกร กิมหงวนเดินเข้ามายืนข้างหลังเจ้าแห้ว ขณะที่เจ้าแห้วกำลังแจ้เบ้ปรากฏว่าออก ๓ เจ้า
แห้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ ยกหลังมือเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก

พลเอื้อมมือสกิดแขนเจ้าแห้ว แต่เจ้าแห้วรีบปิดมือเขา

“อย่า_อย่าเขี่ยแขนไวย่ ประเดี๋ยวมีเรื่องยิงกำลังเสีย”

พลหัวเราะ เขกกระบานเจ้าแห้วดังเป็ก

“นี่แน่ะ”

เจ้าแห้วหันขวับมามองดู พลแลเห็น ๓ เกลขอเข้า เจ้าแห้วก็สอสุดตัว นัยน์ตาเหลือกด้วยความ
ตระหนกตกใจ

“โ๊ะ__ อ้อย รับประทานคุณหรือครับ”

นายพัชราภรณ์แกล้งบั้นสีหน้าบึ้งตึง ยกมือชี้หน้าคนใช้แก่นแก้วของเขา

“อีกครึ่งหนึ่งที่ฉันจับแกได้ในบ่อนคาสีโน”

เจ้าแห้วยิ้มอย่างแห้งแล้ง

“รับประทาน ผมเล่นนิตเดียวเท่านั้นแหละครับ เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ท่านใช้ให้ผมมาซื้อบะหมี่ คนที่
ร้านบะหมี่แน่น รับประทานผมก็เลยดอดเข้ามาทางถั่ว ๒-๓ ตา”

“ดีมาก ได้หรือเสียล่ะ”

“รับประทานเสียครับ เจอเข้า ๒๐ บาทแล้ว รับประทานออก ๓ เสียเรื่อย”

“ไป_ไปซื้อบะหมี่ แล้วรีบกลับบ้าน ทีนี้ถ้าฉันเห็นแกในบ่อนคาสีโน ฉันเป็นเตะแกแน่ ๆ ออกไป เลว
มากอ้ายนี่”

เจ้าแห้วทำหน้าซอบกล พุดเสียงอ่อยน่าสงสาร

“รับประทานขอแทงอีกทีเถอะครับ”

“ไม่ได้” พลตวาดแว๊ด

เจ้าแห้วน้ำตาคลอหน่วย

“รับประทานผมจะทำยังไงล่ะครับ เงินค่าบะหมี่ผมแทงถั่วเสียไปหมดแล้ว ท่านให้มา ๒๐ บาท นี่
เงินส่วนตัวของผมรับประทานมืออยู่ ๑๐ บาท ขอผมแทงอ้ออีกทีครับ”

กิมหงวนหัวเราะลั่น

“เผื่อแกเสียล่ะ”

“เสียก็กลับไปบ้าน ยอมให้เจ้าคุณท่านตะนะซีครับ” พุดจบก็ยกมือไหว้พล “นะครับ รับประทานขอ
แทงอีกตาเดียวเท่านั้น”

นายพัชราภรณ์พยักหน้า

“เอา_ตามใจแก แต่ถ้าเสียอย่ามาขอสตางค์พวกเรา แทงที่เขาจะเปิดแล้ว”

แววตาของเจ้าแห้วเป็นประกายแจ่มใส เขาส่งธนบัตร ๑๐ บาทอันเป็นเงินจำนวนสุดท้ายให้หิวเบีย
แล้วพุดอย่างอาจหาญ

“อ้อ ๓”

เจ้าแห้วใจเต้นเหมือนกลองเพน เจ้ามือเปิดฝาครอบถ้วยออกแจ่มเบีย ปรากฏว่าออก ๓ เจ้าแห้ว
ผลอดตัวกระโดดตัวลอย

“ไชโย!”

๓ สหายต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน หัวเบียส่งเงินให้เจ้าแห้ว ๔๐ บาทซึ่งรวมทั้งทุนด้วย นิกยกมือ
ตบศีรษะเจ้าแห้วเบา ๆ

“แกเสียไป ๒๐ บาท ได้มา ๓๐ เป็นอันว่าแกได้กำไร ๑๐ บาท”

“ครับ รับประทานรอดถูกตะอย่างหวุดหวิดทีเดียว เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ท่านกำลังหิว ถ้าไม่ได้บะหมี่
ไปให้ท่าน รับประทานผมเป็นได้รับประทานแข่งแน่ ๆ”

พลยกมือปลักหน้าเจ้าแห้ว

“ไป รีบไปซื้อบะหมี่ แล้วก็อย่าเสือกบอกใครล่ะว่า แกพบฉันที่นี่ เราไม่ได้มาเล่นหรือก เข้ามาดูเขา
เท่านั้นเอง”

เจ้าแห้วมองดูกระดานถั่วด้วยความอาลัยแล้วพุดกับพลแผ่วเบา

“รับประทาน ให้ผมแทงอีกที่ไม่ได้หรือครับ”

พลแยกเขี้ยว

“ประเดี๋ยพอ___”

เจ้าแห้วสอตั้งโหยง รีบเดินไปจากวงถั่วทันที ๓ สหายจับตามองดูจนกระทั่งแลเห็นเจ้าแห้วออกไป
พ้นประตูบ่อนกาสิโน

ต่อจากนั้น พลกับเสี่ยหงวนก็ลงมือเล่นถั่วกับเขาบ้าง แทงกันทีละ ๕๐ บาทบ้าง ๑๐๐ บาทบ้าง
นิกยกยื่นสับปะรงกอยู่ข้าง ๆ

๑๕ นาทีต่อมา

พลกับกิมหงวนโชคร้าย ถูกถั่วกินจนหมดกระเป่า เสี่ยหงวนเหลือเงินอยู่อีก ๑๐ บาท พลเหลือ ๕
บาท ๒ สหายต่างยิ้มแหย ๆ

“เลิกเถอะไว้ย” พลพุด “ประเดี๋ยวะไม่มีค่ารถ กันเกลี้ยงแล้ว”

เสี่ยหงวนผีนหัวเราะ

“กันก็เกลี้ยง เหลือใบละ ๕ อีก ๒ ใบเท่านั้น ง่าย_แทงให้หมดน่า ได้เสียช่างมัน เจ้ากรยังมีอีก ๓๐๐ บาท”

พลนี่จึงไปสักครู่

“เอา_แทงก็แทง”

เจ้ามือครอบแก้วอีกครั้งหนึ่ง หัวเบี้ยร้องเชื้อเชิญให้คนแทงเสียงขรม

“โธ๊ะ ๆ ๆ”

เสียหวนแทงอหนึ่ง ๕ บาท พลอสอง ๕ บาท หัวเบี้ยสั่งศิระชะไม่ยอมรับเงินจาก ๒ สหาย

“๕ บาทลื้ออย่าแทงเลยน้อ เสียเวลา”

กิมหวนหน้าแดง เลือดแห่งการเสียถั่วเดือดพล่าน เขากระซอกแว่นตาขอบกระออกจ้องตาเขม็ง มองดูหัวเบี้ย

“ทำไมวะ ๕ บาทแทงไม่ได้เรอะ”

จิ้นหนุ่มซึ่งเป็นหัวเบี้ยยิ้มอย่างดูหมิ่น

“แทงง่าย แต่ลื้อไม่มีเข็กตั้งเล่งอย่าแทงลึก้า”

อาเสียโกรธจนตัวสั่น ส่งเสียงเอ็ดตะโร

“หน้อย ดูถูกนักอ้ายนี้ ดีละ ลื้อยังรู้จักอ้วนน้อยเกินไป คอยดู พ่อจะกลับไปเอาเงินมาแทงให้เจ็งร้านที่เดียว”

หัวเบี้ยหัวเราะคิก

“แหม น่ากลัวจิ้น ๆ ลื้อท่าจะรวยมาก”

“เออ ไม่ต้องหัวเราะเยาะวะ เย็นนี้้อ้วจะมาเล่นอีก นี่ตีว่าไม่ได้เอาเงินติดตัวมานะซี” พูดจบก็หันมาทางพล “ไป อย่าแทงมันเลย รีบกลับไปบ้าน เอาเงินมาสัก ๕-๖ แสนสู้กับมันดีกว่า แทงให้หายท้องเลย”

พลยกมือทบทหลังนิกรดั่งป่าบ

“เฮ้ย! ยืนสับปะหงกอยู่ได้ บู๊โธ๊”

นิกรลืมตามองดูโลก

“หือ ออกอะไรไว้ย ได้หรือเสีย”

“เสีย เกลี้ยงกระเป่าแล้ว ไปเหอะ”

นิกรขมวดคิ้วย่น

“ว่า เล่นยังงัยกันไว้ย แก ๒ คนไม่น่าจะเล่นการพนันเลย ไหน_กันลองแทงดูสักทีซี มีอยู่ ๓๐๐ บาท แทงหมดเลย” พูดจบก็ล้วงกระเป่าหยิบเงินออกมาส่งให้หัวเบี้ย “เข้า_อ้อสี่ ๓๐๐ บาท”

หัวเบี้ยมองดูนิกรอย่างนับถือ เขาวางเงินลงไปที่ช่อง ๔ หยิบไพ่ใบหนึ่งวางทับไว้ข้างบน เจ้ามือเห็นลูกค้าแทงกันหมดแล้ว ก็เปิดถ้วยครอบแก้วออกแจงบี

“๔” เจ้ามือร้องบอก

นิกรตีมือแป๊ะ พุดกับเพื่อนทั้งสอง

“โหมละ บ๊ีบเดียวเท่านั้นได้ ๙๐๐ บาท หวานคอแรงเลย”

พลกับเสี่ยหงวนแปลกใจในโชคดีของนิกรยิ่งนัก หัวเบี่ยส่งเงิน ๑,๒๐๐ บาทให้นายการุณวงศ์ ไคร ๆ พวกกันมองดูเขา

“แทงอีกซีกกร” กิมหงวนพุดยิ้ม ๆ

นิกรสั่นศีรษะ

“พอแล้ว ขึ้นเล่นต่อไปเป็นเจ็ง”

“อือ” พลคราง “ทำไมแกถึงแทงถูกไว้มกร แกมีดีอะไรหรือ”

นิกรหัวเราะ เก็บเงินใส่กระเป๋า

“เปล่า แแทงส่งเดชไปยั้งเอง การพนันมันเกี่ยวกับโชคเหมือนกัน ถ้าโชคดีแล้ว แแทงยังงั้นมันก็ถูก ถ้ามันช่วยเอาเงินมาซัก ๑๐ ปีบก็เจ็ง”

กิมหงวนว่า “อีกทีเถอะน่ากร ฉันรู้สึกว่แกเป็นคนมีโชคอย่างน่าประหลาด แกมีเงินอยู่เท่าไรวะ”

นิกรทบกระเป๋า

“๑,๒๐๐ บาท”

“แแทงเถอะกร แกอาจจะได้อีก” พลช่วยพุดสนับสนุน

“อ้อเลย ๑,๒๐๐ บาท ถ้าถูกได้ ๓,๖๐๐ หวาน ๆ เทียวกันให้สับัน วันนี้สนุกกันสักวัน”

คราวนี้นายการุณวงศ์เห็นพ้องด้วย ล้วงกระเป๋าหยิบเงิน ๑,๒๐๐ บาทออกมา พอดีเจ้ามือกำถั่ว เสร็จเรียบบรร้อย กระดิ่งทองส่งเงินให้หัวเบี่ย

“หนึ่งไว้ม อ้อนา”

๓ สหายยืนนิ่งเฉย นิกรผิวปากเบา ๆ ใจเต้นทิกทัก มั่นใจ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ว่เขาจะต้องถูกอีก เมื่อ ลูกค้าแทงกันหมดแล้ว เจ้ามือก็เปิดถั่ว

“หนึ่ง! หนึ่ง! หนึ่ง!” พล นิกร กิมหงวนร้องเอ็ดตะโร

เจ้ามือแจงเบี่ยอย่างใจเย็น ใ้ไม้เขี่ยเบี่ยออกจากกองทีละ ๔ เม็ด ในที่สุดก็เหลือเศษ ๒ เม็ด

“สอง” เจ้ามือร้องประกาศผล

หัวเบี่ยจัดแจงรวบเงินที่แทงไม่ถูกใส่ซามอ่างไปใหญ่รวมทั้งเงิน ๑,๒๐๐ บาทของนิกรด้วย นายการุณวงศ์หน้าซีดเผือด เมล็ดเห็งอโป้ง ๆ ปรากฏหัวไบหน้า เขายืนโงงเงงจะล้มมีล้มแหล่แล้วพุดพึมพำเบา ๆ

“ไฉ้ย เป็นลมตีกว่ไว้ม”

อาเสี่ยประคองเพื่อนไว้

“อย่าฟั้งเป็นกร ๑,๒๐๐ บาทเท่านั้น ซ่างมันเถอะ กลับไปบ้านไปขนเอาเงินมาสู้กับมันตีกว่ แแทง เจ้ามือไ้หยกถ้อเลย อ้ายหัวเบี่ยมันดูถูกกันนัก”

นิกรกระพริบตาถี่เร็ว ยืนนิ่งอั้งไปสักครู่ก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“เป็นลมไวกัย หัวเด็ดตีนขาดก็ต้องเป็นลม เงินตั้ง ๑,๒๐๐ บาท”

ครั้นแล้ว นายการุณวงศ์ก็ล้มครืนลงบนพื้น ท่ามกลางความตื่นตลึงของพวกลูกค้าและเจ้ามือ

“ว้าย!” กิมหงวนร้องเสียงหลง ชุดตัวนั่งยอง ๆ ประคองข้อศอกศีรษะเพื่อนขึ้น พลังเขย่าตัว “กรโธใจ
เสาะจริงไวกัย ไม่น่าเป็นลมเลย”

นิกรพูดเสียงเครือ

“ก็มันเสียตายเงินนี่หว่า”

“แล้วกัน ทำเป็นคนไม่มีสตางค์ไปได้ ลูกขึ้น ล้มลงไปได้ เสื้อผ้าเปราะอะเปื้อนหมด”

“ไม่รู้โระนี่กว่าแกคอยรับนะซี”

พลกั่มตัวกระซากแขนนิกรให้ลุกขึ้น

“บ้ำแท้ ๆ ขายหน้าเขาจะตายโหง ไปเถอะ”

นิกรอมยิ้ม

“ไปไหนละ”

พลว่า “ไปไหน ๆ ก็ไป ไปให้พ้นไต่ะนี้ก็แล้วกัน เห็นไหมละ ใคร ๆ เขาพากันมองดูเราเป็นตาเดียว”

๓ เกลอรืบเดินไปทางประตูออก แต่แล้วก็หยุดซังกที่ไต่ะจ้บยี้ก็ อาเสียชอบเล่นจ้บยี้ก็มาก ตั้งแต่
เปิดคาสีโน หมดเข้าไปร่วม ๒,๐๐๐ แล้ว ซึ่งเงินจำนวนนี้สำหรับกิมหงวนก็เท่ากับว่า ๒-๓ สตางค์เท่านั้น”

“พล กั่มกับแกเหลือเงินอีกคนละ ๑๐ บาท ลองเสี่ยงไซ้จ้บยี้ก็เถอะวะ เร็ว_เจ้ามือจะออกแล้ว”

พลสั้นศีรษะ

“อย่าเล่นเลยน่า ขายหน้าเขาเปล่า ๆ ๑๐ บาทแทงทีเดียวก็เจ็ง เอาสตางค์ไว้เป็นค่าสามล้อกลับ
บ้านดีกว่า”

กิมหงวนชักฉิว พูดเสียงดัง

“แกไม่เล่นกันเล่นเองวะ สตางค์ค่ารถไปเอาที่บ้านก็ได้ หรือมายเลยไปห่างกันแค่นี้เอง” พุดจบก็
หยิบธนบัตรใบละ ๕ บาท ๒ ฉบับ อันเป็นจำนวนสุดท้ายออกมา กวาดสายตามองดูกระดานจ้บยี้ก็ ตั้งใจ
จะแทง ๑๐ บาท แต่กั้กลัวเสียเลยตกลงแทง ๕ บาท โยนธนบัตรลงไปบนช่องอั้งสี่

หัวเบี่ยปัดเงินอาเสียกระเด็นออกมา

“พี่ชาย ลื้ออย่าแทงเลยน่า ๕ บาทเท่านี้้งอ้วรำคาญ”

กิมหงวนหน้าตาแดงกล้า

“๕ บาททำไมจะแทงไม่ได้” เขาตะโกน

“มาย่าย ไปแทงวงอื่น ลื้อไม่มีเซ็กตั้ง ลื้ออย่าเล่งลี้ก่า”

เสียหวนขบกรามกรอด ๆ ยกมือทูปหน้าออกตัวเองดังปลัก

“อ้ว_ อาเสียกิมหงวนไวกัย ลื้อรู้จักไหม”

หัวเบี่ยหัวเราะงอหาย

“อาเสี้ยแห่งทีละ ๕ บาท ปู่เหลียวหัวเราะฟันโยกเลย”

“เออ_ ฟันโยกลือก็เลี้ยงแมวตัวผู้ไม่ได้วะ” กิมหงวนเถียงส่งเดช ยกมือชี้หน้าหัวเบี้ยจับยี้กี “ดีแล้ว ลือถูถูกอ้วมาก ลือจำหน้าอ้วไว้ให้ตึนะ ฮีม”

จิ้นหนุ่มหัวเราะอย่างขบขัน

“ทั้งโลจำไม่ถ่าย สูงเหมือนเปก ท่าทางทลิ่ง ๆ เอ้า_อ้วให้ลือ ๑๐ บาท ลือไปให้พังโต๊ะอ้ว” พุดจบกก็ส่งธนบัตร ๑๐ บาท ๑ ฉะบบให้กิมหงวน

คราวนี้อาเสี้ยของเราโกรธจนหัวพัดหัวเหวี่ยง ปิดมือหัวเบี้ยเต็มแรง

“ดูถูกกันเกินไปละโว้ย” เสี้ยหงวนตะโกนลัน “โธ่ ลือเห็นไหม อ้วโมโหจนตัวลันไปหมดแล้ว”

หัวเบี้ยอมยี้ม

“ลันก็ช่างลือปะไรวะ”

พลเห็นท่าไม่เป็นการก็ดึงแขนเพื่อนเกลอทั้ง ๒ ออกมาจากวงจับยี้กี

“ไป ๆ กลับบ้านเราดีกว่า เพราะเราไม่มีเงินติดตัวมา เขาจึงเข้าใจเราผิด กลับไปเอาเงินมาเถอะหงวน”

กิมหงวนขบกรามกรอด ๆ น้ำลายไหลฟูมปากเพราะความโมโห นิกรจู้ยปาก

“อย่าโวยหงวน ฉันเสี้ยวนองแทนเจ้าหัวเบี้ยคนนั้น”

อาเสี้ยหัวเราะ ตัดมือแป๊ะ

“ไป อิก ๒ ชั่วโมงเราจะมาที่นี่อีก พร้อมด้วยเงินแสน”

นายพัชราภรณ์อดหัวเราะไม่ได้

“วันนี้วันอาทิตย์แบ็งก็ปิด แกจะไปเอาเงินที่ไหน”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

“เงินของกันนะซี กันมีเงินสดที่ยังไม่ได้ฝากแบ็งก็อยู่ ๕-๖ ปีบ”

นิกรกล่าวถามเบา ๆ

“ปีบเล็กหรือปีบใหญ่”

“ใหญ่ซี ปีบน้ำมัน ๒๐ ลิต ปีบหนึ่งมีเงินไม่ต่ำกว่า ๔-๕ หมื่นแล้วก็ตามันน้อยไป ก็ไปเอาที่อาแป๊ะบ้านพาหุรัด” เขาหมายถึงเจ้าสัวกิมไซผู้เป็นลุงของเขา และเป็นผู้จัดการห้างศิริดิยพาณิชย์แทนเขา “ที่บ้านพาหุรัดคงมีเงินไม่ต่ำกว่า ๓ หมื่น ถ้าไม่พอไปเอาตามโรงสีโรงเลื่อยของกันแห่งละหมื่นสองหมื่นถมเถไป”

พลยกมือตบป่ากิมหงวน

“กันคิดว่าหมื่นเดียวก็พอแล้ว ถ้าเอามามากและแกเปลี่ยงปล้ำสู้เจ้ามือไม่ได้ แกจะต้องกินยาผิดเหมือนเศรษฐีบางคน”

เสี้ยหงวนหัวเราะเสียงลัน

“คนอย่างกันนะหรือจะฆ่าตัวตาย เมีนเสียเถอะเพื่อน อย่าว่าแต่แสนสองแสน กันเสียสัก ๑๐ ล้านชนหน้าแข่งกันก็ไม่ลวง”

นิกรอมยิ้ม

“จริงซี แก่ไม่ได้เอาธนบัตรผูกไว้ที่ชนหน้าแข่งนี้หว่า”

กิมหงวนชักฉิว

“แล้วกัน พูดยังงี้ประเดี๋ยวจันก็เตะเอาง่าย ๆ เท่านั้น”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ พล นิกร กิมหงวนต่างพากันเดินออกไปจากสถานคาสีโน อาเสียมี สีหน้าบึ้งตึง อารมณ์หงุดหงิด นึกฉิวหัวเบื้อยถั่วและจับยี่กีที่ดูถูกดูหมิ่นเขา กิมหงวนของเราเป็นมหาเศรษฐีที่ ร่ำรวยที่สุดในประเทศ ถ้าหากว่าใครดูถูกเขาแล้ว จะฉิบหายสักเท่าใดเสียหงวนก็ยอม

มหาเศรษฐีหนุ่มมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะล้มเจ้ามือถั่วและโปซของสถานคาสีโนแห่งนี้ แต่ จะเป็นผลหรือไม่ ขอให้ท่านอ่านในบทต่อไป

ป่วยวันนั้นเอง

ก่อนเวลา ๑๕ น. เล็กน้อย สตี๊ดแก๊งสี่งุ่นคันใหญ่ได้แล่นมาหยุดอยู่หน้าโรงจิว “ไทยฮ้อ” อันเป็นสถานคาสีโนที่ก่อให้เกิดิมหงวนของเราเดือดดาลยิ่งนัก

พล นิกร กิมหงวนนั่งอยู่ตอนหน้ารถ นายแพทย์ดิเรกกับเจ้าแห้วนั่งอยู่ตอนหลัง ๓ เกลอปได้ชวนดิเรกมาด้วย ส่วนเจ้าแห้วนั้นมีหน้าที่ถือกระเป๋าเงิน ซึ่งเสียหงวนได้นำเงินมา ๔๐๐,๐๐๐ บาท เป็นธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาททั้งสิ้น บรรจุกอยู่ในกระเป๋าหนังใบเบ้อเริ่ม และมีกระเป๋าเปล่าอีก ๑ ใบ สำหรับนำเงินเจ้ามือกลับบ้าน

เมื่อรถหยุดเรียบริ้อย พลได้เห็นมาพูดกับกิมหงวน

“แกมันใจหรือว่า แกจะโค่นเจ้ามือถั่วและเจ้ามือจ๊ับยี่ก็ได้”

เสียหงวนพยักหน้าและยิ้มอย่างปากภูมิ

“แน่นอน กันใช้วิธีแทงทวิ เอา ๒ คุณเรื่อย ๆ เชื้อเถอะวะ เจ้ามือต้องเจ็ง ที่แรกแทง ๑,๐๐๐ บาท ถ้ากินเพิ่มเป็น ๒,๐๐๐ กินอีกเพิ่ม ๔,๐๐๐, ๘,๐๐๐, ๑๖,๐๐๐ มันจะมาสู้อะไรเรา ถูกทีเดียวเจ้ามือหน้าหาย”

เจ้าแห้วพูดสอดขึ้น

“รับประทานถูกแน่ครับ มีทุนมาก ๆ อย่างอาเสีย รับประทานต่อให้เจ้ามือเทวดาก็สู้ไม่ได้”

ดิเรกเตอร์ดิเรกชะงักตัวมาพูดกับกิมหงวน

“หงวน แกเป็นอย่าโมโห ต้องคิดให้รอบคอบ สุภาษิตอบิสซีเนียบทหนึ่งบอกว่า “แทงถั่ว อย่ามู” เป็นเข้าใจ”

เสียหงวนหัวเราะ

“อบิสซีเนียบมีถั่วเล่นด้วยหรือวะ”

“มี” ดิเรกพูดเสียงหนัก ๆ “ที่อบิสซีเนียบเล่นสนุกกว่าเมืองเรามากนัก ยูไม่รู้ โจจะเล่าให้ฟัง ชาวอบิสซีเนียบไม่ได้ใช้เงินแทงถั่ว เขาแทงด้วยคน คือเมียหรือลูกสาวของเขา ถ้าแทงผิด เจ้ามือกินเอาไป ถ้าแทงถูก เจ้ามือก็เอาผู้หญิงใช้ให้ เล่นกันถึงพริกถึงขิงทีเดียว”

นิกรอมยิ้ม

“แล้วที่อื่นดีล่ะ”

“อ้อ ที่อื่นดียิ่งสนุกใหญ่ รัฐบาลอังกฤษอนุญาตให้มหาราชเปิดคาสีโนได้ แต่ต้องเล่นภายในราชสำนัก มหาราชองค์ใดเปิดบ่อนขึ้น พระองค์ก็ต้องทรงเป็นพระเจ้ามือ แล้วเชิญมหาราชแคว้นต่าง ๆ มาทรงเล่น”

“ถ้าจะทรงพระแทงกันทีละมาก”

“ออไร่ อย่างน้อยต้องแทงล้านรูปี และไม่มีการณ์ประตุ่ง่า_มหาราของค้หนึ่งทรงพระนามว่า ทระวระกินนาจันทรกุมารบุรีศรีนครา เป็นนักการพนันที่ขึ้นชื่อที่สุดในอินเดีย พระองค์ทรงแทงอัครังหนึ่งถึง ๒๐๐ ล้านรูปี กว่าเจ้ามือจะเปิดถั่ว ต้องเป็นเสียเวลานับเงินถึง ๒ อาทิตย์”

พลพยักหน้า

“พอ_พอที่ ไม่ต้องเล่า มันจะมากไป”

๔ สหายพากันหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน กิมหงวนกล่าวกับเพื่อนเกลอทั้ง ๓ ส่วนสายตามองไปทางโรงจั่ว

“ความจริง กันเองไม่อยากจะทำให้คนอื่นพินาศล่มจมเพราะกันหรือก ถ้าหากว่ากันเข้าไปเล่นถั่ว และจับยี่กี อย่งไรเสียเจ้ามือก็ต้องเจ้ง เอาจังี้ดีกว่า กันจะให้เจ้าแห้วเข้าไปเจรจากับหัวเบี้ยจับยี่กีและถั่ว ฟังคารมมันดูก่อน”

พลถามว่า “เจรจ่าอย่างไร”

อาเสี้ยมเล็กน้อย

“บอกให้มันรู้ว่า คนที่มันดูถูกไม่ยอมให้แทง ๕ บาทเมื่อตอนบ่ายโมงนั้น คือมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยที่สุดในประเทศไทย และบัดนี้ได้นำเงินมา ๔๐๐,๐๐๐ เพื่อจะโค่นเจ้ามือ หากรักตัวกลัวตายแล้วก็ออกมาขอโทษเราเสีย กันจะยกโทษให้”

นายพัชราภรณ์หัวเราะลั่น

“ไม่สำเร็จหรือกหงวน ธรรมดาเจ้ามือยังเห็นขาใหญ่ ๆ เขายังชอบ”

เสี้ยหงวนหนึ่งอึ้งไปสักครู่

“ยังงั้นเข้าไปพาดกับมันดีกว่า ไป_ พวกเรานุกมันให้ราบเป็นหน้ากลอง”

นิกรสดุ้งโหยง

“เดี๋ยว_เดี๋ยวไว้ เข้าไปแทงถั่วหรือเข้าไปชกกับพวกเจ้ามือ”

อาเสี้ยจู้ปาก

“บ้าไปได้ เข้าไปแทงถั่วและจับยี่กีนะซี”

“วะ แกบอกว่ามันให้ราบเป็นหน้ากลอง ฉันจะไปรู้เระะ”

๔ สหายพากันลงจากรถ เจ้าแห้วถือกระบี่เข้าหน้าโบเบ้อเริ่ม ๒ โใบตามลงมา ในเวลาเดียวกันนี้ พลตำรวจจรรยาในเครื่องแบบคนหนึ่งก็ขี่รถจักรยานตรงมาหา ๔ สหาย ห้ามล้อรถให้หยุดแล้วก้าวลงจากรถ

กิมหงวนจำได้ดีว่า เขาคือพลตำรวจจรรยาที่จะจับเขากับพลนิกรเมื่อตอนเที่ยงที่หน้าสถานีกรุงเทพฯ

“โอ สวัสดิ์ครับ คุณจรรยา” เสี้ยหงวนกล่าวทักด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม รวากับว่ารู้จักกันมานานมาน “คุณมาเล่นคาสีโนหรือครับ”

จรรยาหนุ่มเฝื่อนหัวเราะ

“ผมเป็นตำรวจเล่นไม่ได้”

“เฮ้ ก็คุณอย่าให้นายเขาเห็นซีครับ ไปเล่นกับผมเถอะ ผมเตรียมเงินมาตั้ง ๕๐๐,๐๐๐ บาท จะ
แทงเจ้ามือให้หงายท้องทีเดียว”

เจ้าพนักงานสันติวิธีชะอย่างอดทนระอาใจ เขามองดูรถตู้ตึง

“ใครเป็นคนขับรถคันนี้ไม่ทราบ”

อาเสี่ยสดุ้ง

“ฮะ จะเล่นงานผมอีกละซี ผมขับเองแหละครับ”

จรวจรวมยิ้ม

“ขอดูใบอนุญาตหน่อยคุณ”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก มองดูจรวจอย่างแปลกใจ

“แล้วกันคุณจรวจ คุณจะตามอาฆาตพยาบาทผมไปถึงไหนกันครับ ผมกับคุณไม่เคยมีอะไรกันเลย
นี่นา ใบอนุญาตนะผมมีครับ”

พลยกมือกั้นกิมหงวนออกห่าง กล่าวถามจรวจอย่างนอบน้อม

“เราคงทำผิดกฎจรวจเป็นแน่ ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้วคุณ ผมเรียกดูใบอนุญาตขับซีก็ต้องหมายความว่า ผู้ขับซีทำผิดกฎจรวจ”

นิกรกล่าวถามขึ้นบ้าง

“ผิดยังงัยกันครับ คุณน้ำ”

จรวจจู้ยี้ปาก

“อย่าน่า อย่าเรียกผมว่าคุณน้ำ กำลังร้อน ๆ ยังงี้ผมโมโหหงายเหลือเงิน” พุดจบก็มองดูอาเสี่ยหงวน
“คุณรู้ไหมว่าเขาห้ามจอดรถตรงกับหลุมหลบภัย”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

“แน่ผมจะไปตรัสรู้ได้อย่างไรกันครับ ผมไม่ได้เป็นตำรวจจรวจนี่คุณ นิด ๆ หน่อย ๆ น่าคุณละก้อ”

ตำรวจแสดงที่ทำอึดอัดใจเต็มทน

“คนที่ทำผิด จะอ้างว่าไม่รู้กฎหมายนะไม่ได้หรอกครับ”

“อ้อ ถ้ายังงั้นมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จะตั้งทำไมครับในเมื่อทุกคนรู้กฎหมายดีแล้ว ยังงี้แหละ หา
เรื่องจะก๊ิบกับผมเรื่อยเชียว”

เจ้าพนักงานจรวจหน้าแดง หูแดง นัยน์ตาแดง

“อย่าพุดมาก เอาใบอนุญาตมาดู”

กิมหงวนยิ้มแหย ๆ

“มันอยู่ในกระเป๋ากางเกงในนี่ครับ ผมจะหยิบออกมาให้คุณยังงัยกันอายเขาตายโหง”

“ไม่ทราบ ถ้าคุณไม่ให้ผมดูใบอนุญาต คุณก็ต้องไปโรงพักกับผมเดี๋ยวนี”

พลพุดเสริมขึ้น

“อภัยให้เราอีกครั้งเถอะครับคุณ”

“เสียใจครับ ผมอภัยให้พวกคุณเมื่อตอนเที่ยงหนึ่งแล้ว”

“ฮี้” นิกกร้องขึ้นดัง ๆ “คุณไม่รู้จั๊กไปไหนเสียด้วย ซึ่รถบ้านเปี่ยนอยู่แถวนี้เลยมีเรื่องจับผมเรื่อยไป”

ตำรวจหัวเราะ

“ถ้าไม่มีความผิดแล้วจับกันไม่ได้หรือคุณ ง่า__” หันมาทางกิมหงวน “ขอดูใบอนุญาตขับรถของคุณ”

เสียหงวนล้วงกระเป๋าออกมาส่งให้โดยดี ตำรวจจรรยาจรสตั้งโหยงเมื่อแลเห็นรูปถ่ายของกิมหงวนในสมุดใบอนุญาต

“เฮ้_ ของคุณแน่หรือครับ”

“อ่าว ก็ของผมนะซี ผมชื่อกิมหงวน ไทยแท้”

ตำรวจอดหัวเราะไม่ได้

“รูปนี้หมวดโง้งเป็นปลาหมึกยักษ์เขียวคุณ แต่คุณไม่มีหมวด”

กิมหงวนรีบชะโงกหน้ามองดูรูปของเขาแล้วทำคายน หัวเราะพลางพูดพลาง

“คงมีใครแก้งเขียนหมวดให้ผมครับ ว่า_หน้าตาผมยังกะลิงจ๋อ”

จรรยาจรนุ่หมยิบสมุดใบสั่งออกมาเขียนแก๊ง ๆ เกือบ ๕ นาที ก็ฉีกออกจากเล่มส่งให้กิมหงวน ส่วนใบอนุญาตขับรถของอาเสี้ยนนั้นเขายึดไว้

“คุณเก็บใบสั่งนี้ไว้ แล้วไปแก้คดีภายใน ๒๔ ชั่วโมง”

กิมหงวนหน้าอเป็นม้าหมากรุก

“แก้ที่ไหนครับ”

“ที่โรงพักจรรยาจรนะซีคุณ”

“ก็นั่นนะซี มันอยู่ที่ไหนล่ะครับ”

“อย่าลวนผมหน้า คุณไม่รู้จั๊กอะไรอะ”

“ผมจะรู้ได้อย่างไรกัน ผมไม่ใช่ตำรวจจรรยาจรนี่นา”

“ดีแล้ว เมื่อไม่รู้จั๊กไปกับผมเดี๋ยวนี”

เสียหงวนสตั้ง พูดเร็วปรือ

“รู้ ๆ ๆ ครับ โรงพักพารุหัดเก่า ซ้างเฉลิมกรุง แหม_คุณนี่เฮี้ยบจังแฮะ ผมจะต้องถูกปรับสักเท่าไรครับ”

“ยังไงไม่ทราบ แล้วแต่ผู้บังคับบัญชาของผมจะเปรียบเทียบ อาจะเพียงตักเตือนคุณก็ได้ หรือถ้าปรับก็ไม่เกิน ๑๐๐ บาท”

“ครับ ขอขอบคุณ พงุ่นี้ผมจะเอาทรัพย์สินไปจ่ายให้ตามระเบียบ”

ดิเรกเดินเข้ามาหาจรรยาจร แล้วพูดขาดฉาน

“คุณที่รัก จราจรที่เมืองนอก เขามักจะเป็นใช้วิธีตักเตือน นอกจากความผิดมาก ๆ ถึงจะเขียนใบสั่ง”

ตำรวจหัวเราะในลำคอ

“นี่มันเมืองไทยนี่คุณ”

ต๊อกริเวอริตี้เรกยิมแห่ง ๆ

“ออไว้ ยูเป็นพุดถูกแล้ว”

จราจรเปลี่ยนสายตามาที่กิมหงวน

“โปรดนำรถไปจอดกลางถนน คุณกิมหงวนที่นี่ห้ามจอด”

“แหม ยู่งจิงเฮะ” พุดจบก็หันมาพยักหน้ากับเจ้าแห้ว “เฮ้ย_วางกระเป๋าปลง เภารถไปจอดหลังหลุมหลบภัยที่ เร็ว_ฉันอยากเล่นคาสีโนเต็มทนแล้ว”

เจ้าแห้วปฏิบัติตามคำสั่ง ตำรวจจราจรไม่พุดอะไรอีก ซี้จักรยานไปทางสี่แยกราชวงศ์ เมื่อเจ้าแห้วนำรถไปจอดเรียบร้อยแล้ว ก็ลงจากรถเดินเข้ามาหา ๔ สหาย กิมหงวนนำหน้าพาเพื่อนเกลอของเขาเข้าไปในสถานคาสีโน ‘ไทยฮ้อ’ เจ้าแห้วหิ้วกระเป๋าเงินและกระเป๋าเป้ล่าตามหลัง

ภายในโรงจิว ‘ไทยฮ้อ’ เสียงจ๊อกแจ๊กจอยแจของประชาชนหลายร้อยดั่งอึงมื่ออยู่ตลอดเวลา ที่ได้ก็ยืมแยมแจ่มใส ที่เสียวกับน้ำซิดเซียวเหื่อไหลโคลย์อย เป็นที่น่าสนุกสนานและน่าสมเพชเวทนายิ่งนัก

กิมหงวนพาพรรคพวกเข้ามาหยุดยืนด้านซ้ายของโต๊ะถั่ว เขาเอื้อมมือตบหลังหัวเบี้ยดังป้าบแล้ว พุดสัพยอก

“ไจ จ้าอ้วได้ไหม”

จีนหนุ่มจ้องมองดูกิมหงวน

“ฮี้_ มาอีกแล้ว ล้อมมั่งเต็มทีไวย ไม่มีเซ็กตั้งแต่ชอบป่วนเบี่ยนอยู่ในโรงบ่อง”

กิมหงวนคั้นหัวเราะ

“ไม่มีสตางค์? ฤย! ฤย ๕๐ หน ล้อมมันดูถูกอ้วมาก อ้วนี่แหละเว้ย อาเสี่ยกิมหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย นั้น..เห็นไหม กระเป๋าใส่เงินของอ้ว วันนี้แหละเป็นวันตายของอ้วแล้ว อ้วจะแทงให้ยกอ้วที่เดียว แห้วไวย เปิดกระเป๋าหยิบเงินมา ๕๐,๐๐๐ บาท”

เจ้าแห้วเปิดกระเป๋าหนังใบใหญ่ออก ท่ามกลางความตื่นตลึงของใครต่อใคร ภายในกระเป๋าเต็มไปด้วยธนบัตรใบละ ๑๐๐ เสียงซุบซิบของนักเลงการพนันเกิดขึ้นทันที สายตาหลายคู่พากันมองดูกิมหงวนขณะที่เขาเอื้อมมือรับธนบัตรจากเจ้าแห้ว

“เฮ้ย_ เศรษฐีไวย” ชายกลางคนคนหนึ่งพุดขึ้น “เจ้ามือถ้าจะแย่ แอ่เฮอไปละ ๑๐๐ กองพะเนิน”

หัวเบี้ยอ้าปากค้าง นึกไม่ถึงว่ารถสามล้อจะกลายเป็นรถยนต์เก๋ง

“ไถ่อย่า!” เขาอุทานเบา ๆ

อาเสี่ยหัวเราะ

“ไม่ต้องไต่ยา อ้วนขนเอาเงินมาแทงก็เพราะลื้อดูถูกอ้วน เฮ้_เจ้ามือ กำถั่วลื้อจะแทง”

เจ้ามือซึ่งเป็นจิ้งรูปร่างอ้วนตุ้มอย่างใจเย็น มีหน้าซ้ำพูดสัพพยอกเสียด้วย

“ผมเห็นจะเจ็งตัวเสียแน่”

“เออ ไม่ต้องเยาะ ใครดีได้กัน ลื้ออย่าอันก็แล้วกัน ใครอันไม่ใช่หนักเลง”

“ไม่มีการอันครับ” เขาพูดไทยค่อนข้างชัด จัดแจงยกถ้วยครอบถั่วทันที

บรรดาลูกค้าทั้งหมดต่างยุติการแทงถั่วชั่วคราว ทุกคนตื่นเต็นอยากดูขานใหญ่คือเสียหงวน หัวเบี่ย ร้องไล่ ๆ จนคอแห้งก็ไม่มีใครแทง

กิมหงวนวางธนบัตรมัดหนึ่งเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาทลงช่อง ๔ แล้วพูดกับหัวเบี่ย

“อ้อ ๔ หมื่นบาท ฮ้า_เดี๋ยวเออะลื้อ ม้วนลื้อไม่ทันหรอก”

เป็นอันว่ามหาเศรษฐีแห่งคนเดียวสำหรับตานี้ เจ้ามือเปิดถ้วยครอบออกยังไม่ทันจะแจงบ็่ เขาก็รู้แล้วว่าออก ๓ ทั้งนี้ก็ด้วยความชำนาญในการนับเบี่ยมาก ๆ อย่างรวดเร็ว ใบหน้าของเจ้ามือสดชื่น หยิบไม้ เขี่ยเบี่ยออก

“สาม”

หัวเบี่ยรวบเอาเงินกิมหงวนไป แทนที่อาเสียจะหน้าจ้อย เขากลับยิ้มแย้ม

“เออ_กินได้กินไปวะ หมื่นเดียวขนจ๊กกะไรไม่ล่อง”

เจ้ามือจัดแจงกำถั่วอีก กิมหงวนโมโหขึ้นมาโปะลงไปช่อง ๔ เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท เอาไฟโปะ หนึ่งทับไว้บนเงินแสดงว่าแทงอ้อ

พวกคนดูส่งเสียงเอะอะเฮฮาเอาใจช่วยเสียหงวน เป็นธรรมดาอยู่เองที่ลูกค้านั้นอยากจะให้เจ้ามือ ฉิบหายไปตามกัน

“แล้วกันหงวน” พลุดู “แกสัญญาไว้ว่าจะแทงทีคุณ นี่ดันแทงตั้ง ๔๐,๐๐๐ บาท”

อาเสียโบทมือ

“ไม่เป็นไร ถ้ากินอีกกันแทง ๑๐๐,๐๐๐ บาทเลย”

พวกเจ้ามือร้องเชื้อเชิญให้คนแทง แต่ไม่ปรากฏมีใครแทงเลย เจ้าแห้วกระโดดโลดเต้นร้องตะโกน ลั่น

“เปิด_เปิดไว้ยเจ้ามือ คราวนี้ ๔ แน่ ๆ”

เจ้ามือหายใจเย็นแล้ว ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมีมนุษย์คนใดกล้าแทงถั่วด้วยธนบัตรใบละ ๑๐๐ กอง พะเนนเทินที้อย่างนี้ เขาหน้าซีดทันที กล่าวถามเสียหงวนเสียงลั่นเครือ

“ง่า_คุณแทงเท่าไรครับ”

กิมหงวนยิ้มแก้มแทบแตก

“นิดหน่อยเฮี่ย ๔๐,๐๐๐ เท่านั้นเอง”

คุณดูแลเห็นเจ้ามือเหี้ยแตก เลยช่วยกันกะเข้ายกใหญ่ เจ้ามือถอนหายใจยาว แข็งใจเปิดถ้วย
ครอบถ้วยขึ้น ใช้สายตาอันว่องไวมองดูเบี้ย นับได้ ๒๐ เม็ด หัวใจของเจ้ามือแทบจะหยุดทำงาน

“สี่! สี่โวย! เพียง_สี่” คนดูส่งเสียงเอะอะเอ็ดตะโร

เจ้ามือคว้ายามยกขึ้นดม หยิบไม้แจ่งเบี้ยที่ละ ๔ เม็ด มือสั่นผิปรกติ แล้วเจ้ามือก็เป็นลม เมื่
อปรากฏว่าถ้วยออกครบคือ ๔

เสียงไชโยให้ร้องของคณะพรรค ๔ สหายดังสนั่นหวั่นไหว เจ้าแห้วถึงกับเป่าปากเสียงลั่นตบมือ
กระต๊อบทำดีออกดีใจ

“มา_จ่ายมาแสนสองหมื่นบาท” กิมหงวนพูดพลางหัวเราะพลาง

หัวเบี้ยทำท่าจะเป็นลมเหมือนกัน แต่แข็งใจนับจำนวนเงินที่กิมหงวนแทง แล้วหันไปส่งภาษาบอก
พวกเจ้ามือ ผู้คนแตกตื่นเข้ามาห้อมล้อมเสียงให้ร้องดังอยู่ไม่ขาดระยะ

เจ้ามือมีเงินทั้งหมดเพียง ๕๒,๐๐๐ บาทเท่านั้นเอง จินคนหนึ่งส่งเงินมาให้กิมหงวน

“คุณครับ เงินเราไม่พอครับ มีอยู่ห้าหมื่นสองพัน”

นิกรเอะอะทันที

“ไม่พอไม่ได้ ต้องใช้ให้ครบ ตำรวจ! ตำรวจ!”

เจ้ามือถั่วซึ่งหายจากเป็นลมยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ผมมายิงครับ รอดผมอีกชั่วโมงเดียว ผมจะไปเอาเงินมาให้”

“ไม่ได้ ๆ ๆ” นิกรพูดเร็วปรือ “ตำรวจ! ตำรวจ!”

ท่านกรรมการของสถานศาลาโนคนหนึ่ง ซึ่งเดินแหวกกลุ่มประชาชนเข้ามา

“อะไรกัน อะไรกันครับ ผมเป็นกรรมการที่นี่”

กิมหงวนหัวเราะ

“ดีแล้ว คุณช่วยจัดการให้ผมที ผมแทงอ้อ ๔ เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท เจ้ามือใช้ให้ผม ๕๒,๐๐๐
บาทเท่านั้นเอง ยังขาดอยู่อีก ๖๘,๐๐๐ บาท”

กรรมการมองดูกิมหงวนด้วยความตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว

“ไอ้โฮ คุณเล่นแทงยังงี้ไม่เจ้ามือก็คุณแหละครับจะต้องบรรลี่ยกันไปข้างหนึ่ง”

“อ้อ ผมมีเงินตั้งหลายสิบล้าน ผมไม่แคร์เลย ผู้ที่บรรลี่ยจะต้องเป็นเจ้ามือไม่ใช่ผม”

ชายกลางคนซึ่งเป็นกรรมการผู้นั้นขมวดคิ้วย่น

“ประธานโทษ ผมคิดว่าคุณต้องเป็นอาเสียกิมหงวนมหาเศรษฐีแน่ ๆ”

กิมหงวนก้มศีรษะเล็กน้อย

“ถูกแล้วครับ คุณรู้จักผมหรือ”

“มิได้ครับ แต่ผมทราบดีว่า คนที่ร่ำรวยที่สุดในเมืองไทยคืออาเสียกิมหงวน”

อาเสี่ยหยิบธนบัตรใบหนึ่งขึ้นมาฉีกเล่นอย่างหน้าตาเฉย ใคร ๆ ที่แลเห็นเหตุการณ์ต่างยืนอ้าปาก
หวอ จนกระทั่งแมลงวันบินเข้าปากยังไม่รู้สึกตัว

“จริง คุณ ผมมันรำรวยเหลือเกินคุณเอ๊ย พูดแล้วจะว่าคุยครับ เงินทองไหลมาเทมา คิดเฉลี่ยแล้ว
ผมมีรายได้นาที่หนึ่งประมาณ ๒๐๐ บาท คุณคิดดูซี ผมมีโรงเลื่อย ๑๐ โรง โรงสี ๑๐ โรง โรงน้ำแข็ง ๓ โรง
เรือดอร์เรือกลไฟ รถประจำทางแล้วยังจะห้างค้าขายอีก นอกจากนี้ยังมีเรือทวนไรรุ่นเหลือที่จะคมนา
นับ เพียงแต่อาคารของผมที่ปลูกให้เขาเช่า ก็ทำรายได้ให้ผมเดือนละแสนกว่าแล้ว คุณเป็นคนที่มีนัยน์ตา
แหลมมากสามารถรู้ได้ว่าผมคืออาเสี่ยกิมหงวน”

นิกรเอื้อมมือเขี่ยแขนอาเสี่ย

“เหนื่อยแยะ หยุดเสียบ้างซี น้ำลายแตกฟองทีเดียว”

มหาเศรษฐีหนุ่มหัวเราะชอบใจ

“ว่ายังไงครับ ท่านกรรมการ โปรดบังคับเจ้ามือให้จ่ายเงินให้ผมอีก ๖๘,๐๐๐ บาท”

ท่านกรรมการสถานศาลาโนหันมาทางพวกเจ้ามือถั่ว

“ท่านมหาเศรษฐีผู้นี้แทงถูก ๔๐,๐๐๐ บาท ตามที่ท่านว่าใช่ไหม”

เจ้ามือหน้าซีดเผือด ตมยามดมพลางพูดพลาง

“ถูกเลี้ยวครับ แทงข้อ ๔๐,๐๐๐ บาท ผมต้องชี้ให้ ๑๒๐,๐๐๐ บาท แต่ผมมีเงินอยู่เพียง ๕๒,๐๐๐
บาท ชี้ให้เสียไปเท่านี้ก่อน”

“อ้าว ยังงั้นลื้อต้องรีบไปจัดหาเงิน ๖๘,๐๐๐ บาทมาใช้ให้ท่านเศรษฐีภายในชั่วโมงนี้ ม่ายยังงั้นอ้าว
จะจัดการไปตามทางการ”

“คับ_คับ ผมจะจักกางให้เรียบร้อยตามคำสั่ง”

ท่านกรรมการหันมาทางเสี่ยหงวน

“คุณไม่ต้องวิตกหรือครับ โปรดรออยู่ที่นี้อีกชั่วโมงเดียว เจ้ามือเขาจะเอาเงินมาให้”

นายแพทย์ดีเรกถามว่า “ก็ถ้าเผื่อเขาหาเงินมาให้เราไม่ได้ละคุณ”

ท่านกรรมการสถานศาลาโนหัวเราะ

“ผมจะช่วยเหลือเอง เจ้ามือเขามีเงินสดประกันไว้กับรัฐบาลแสนบาท เงิน ๖๘,๐๐๐ บาทต้องได้แน่
ๆ ครับ”

มหาเศรษฐียิ้มแป้น สั่งเจ้าแห้วเก็บธนบัตรทั้งหมดใส่กระเป๋า แล้วหยิบธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาทขึ้น
มานับได้ ๑๐ ฉบับ ยัดเยียดส่งให้เจ้าหน้าที่ กะชิบกะซาบพูดเบา ๆ

“ผมให้คุณด้วยความเสนาหา เอาไว้ใช้เถอะครับ อย่างนี้กว่าผมดูถูก และอย่ารังเกียจเลย คุณจะเอา
ไปฉีกเล่นก็ได้ ง่ายๆ อย่างผม หรือเอาไปแจกขอทาน หรือเอาไปผูกคอตายเล่นก็ตามใจ”

ชายกลางคนยิ้มทะแม่ง ๆ ชอบกล

“แะะ แะะ นำเกลียดครับ อย่าล้อเล่นนำอาเสี่ย”

กิมหงวนจู้ยกปาก

“แล้วกัน ผมให้จริง ๆ ไม่ใช่ล้อ”

กรรมการประจำสถานศาลาในป่ามือเสียหงวน

“อย่าครับ หัวใจผมจะซื้อคอยู่แล้ว”

กิมหงวนหัวเราะ

“นำ เอาไปนำ ผมให้เป็นค่าน้ำชา ไม่ใช่ให้สินบนคุณ”

ชายกลางคนชำเลื่องมองดูปีกธนบัตร

“ไม่ดีหรอกครับ นำเกลียด”

เจ้าแห้วยื่นมือเข้ามาทันที

“รับประทานคุณแกร่งเกี่ยจ ก็รับประทานให้ผมเถอะครับ เรื่องเงินแล้วรับประทานผมไม่มีการรังเกียจจริงอนเลย”

กิมหงวนยกฝ่ามือผลักหน้าเจ้าแห้วจนผละห่าง

“โอ้_ ประเดี๋ยวพอซู้ทออกไปนอกศาลาในเลย ทิ้งไม่เข้าเรื่อง” พูดจับเอาเสียก็ยึดเงิน ๑,๐๐๐ บาท เข้าไปในกระเป๋าเพื่อท่านกรรมการ

นายคนนั้นทำหน้าที่ มองซ้ายมองขวาเล็กล็ก ร้องประกาศขึ้นเปรย ๆ

“ไม่รู้รึนา อาเสียให้ผมเอง ใคร ๆ เป็นพะยาน” แล้วเขาก็ยัดนำออกขึ้นวางทำให้ส่งฝ่าเผย หันมาทางเจ้ามือถั่ว “ต้องจัดการหาเงิน ๖๘,๐๐๐ บาทมาชำระให้อาเสียท่านภายในครึ่งชั่วโมงนี้เข้าใจ”

เจ้ามือถั่วกลืนน้ำลายเอือก

“ว่า_ ตะกี้นี้คงใช้เวลา ๑ ชั่วโมง”

“ถูกแล้ว แต่เดี๋ยวนี้อ้วให้ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ถ้าลื้อซัดคำสั่งอ้ว ฟรุ้งนี้อ้วรายงานเจ้านายรีบเงินประกันแสนบาทเลย”

ซัยชนะเป็นของกิมหงวนแล้ว ใครต่อใครพากันมองดูเขาอย่างเกรงกลัว อาเสียพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“ไปไว้ย พวกเรา ไปโค่นเจ้ามือจ๊ับยี้ก็ เจ็บใจนักที่มันดูถูกเราเมื่อตอนกลางวันต้องเอาให้เจ็งเหมือนอย่างนี้อีก”

ใครคนหนึ่งร้องตะโกนถามมา

“ประทานโทษ อาเสียเบอร์อะไรครับ พวกผมจะได้ไปลงคะแนนเสียงให้”

กิมหงวนทำคอย่น หันไปมองดูผู้พูดแล้วหัวเราะ

“เปล่า พี่ชาย ผมไม่ได้สมัครกับเขาหรอก”

นายคนนั้นดีมือแป๊ะ

“พับฝ่า นำเสียตายเหลือเกิน ถ้าอาเสียสมัครเป็นต้องได้แน่ ๆ เชียวครับ สมัยหลังเอาใหม่ซี้ครับ”

อาเสียมยิ้ม

“ก็ตั้งใจจะลองดูเหมือนกัน”

ครั้นแล้ว ๔ สหายกับนายแห้วก็พากันเดินไปทางใต้จ้บยี่ก็ ประชาชนนับจำนวนร้อยติดตามไปด้วย พรรคพวกของเจ้ามือถั่วคนหนึ่งรีบวิ่งไปบอกให้พรรคพวกจ้บยี่ก็ทราบถึงความพินาศของตน ดังนั้นเจ้ามือจ้บยี่ก็กับลูกน้องจึงประหวั่นพรันใจไปตามกัน เกรงว่าตนจะต้องเจ๊งเพราะลูกค้ำมหาเศรษฐีคนนี้

กิมหงวนหยุดยืนหน้าใต้จ้บยี่ก็ ยักคิ้วให้หัวเบี่ย

“เจ้าตี ล้อคงจำอ้วได้ซิเนะ เมื่อกลางวันอ้วมาแทง ๕ บาท ล้อปิดมืออ้วไม่ยอมให้แทง มีหน้าซำยังจะแถมเงินให้อ้ว ๑๐ บาท ซึ่งเป็นการดูถูกอ้วอย่างฉกาจฉกรรจ์”

หัวเบี่ยหน้าจ้อย

“แะะ แะะ อ้วมีตาเสียเปล่าแต่หามีแวไม่ ขอโทษน้อ ตัวเสีย”

เสี่ยหงวนหัวเราะก๊าก

“ขอโทษไม่หายเจ็บใจ อ้วจะต้องโค่นร้านล้อให้ได้” แล้วเขาก็ยิ้มกับเจ้ามือ “ไม่ต้องตกตลิ่ง เฮีย จะออกอะไรก็ล้วงเอาออกมา”

พวกลูกค้ำโจษขานกันแข็งแซ่ไปหมด มหาเศรษฐีหนุ่มแทงถั่ว ๔๐,๐๐๐ บาท โคนเจ้ามือหงายท้องไปแล้ว และกำลังจะโค่นจ้บยี่ก็ใต้นี้ สายตาทั้งหมดต่างมองมาที่เสี่ยหงวนเป็นตาเดียว บรรดาลูกค้ำไม่มีใครกล้าเล่น นอกจากยืนดูเหตุการณ์อย่างตื่นตื่นสนใจ

เจ้ามือเป็นชาวจีนมีอายุแล้ว ไม่ใช่คนเมื่อตอนกลางวัน รูปร่างของเขาบอบบางมาก สวมแว่นตาดำ เขารู้สึกหวั่นเกรงกิมหงวนไม่น้อยถึงแม้เขาจะมีทางได้เปรียบ ๑๑ เท่า แต่ถ้าเขาพลาด สมมุติว่าเสี่ยหงวนแทงถูก ๑๐,๐๐๐ บาท ร้านนี้จะต้องเจ๊งทันที

อย่างไรก็ตาม ด้วยวิสัยของชายชาติอั้งตี เจ้ามือจึงปลอบใจตนเองให้เข้มแข็ง พุดกับเสี่ยหงวนของเราอย่างนอบน้อม

“ผมขี้ต๊องรับตัวเสีย”

กิมหงวนพุดเสียงดู

“ไม่ต้องพุดมาก ควักออกมาซิอ้วจะแทง”

เจ้ามือยิ้มแหย ๆ

“เชิงตัวเสี่ยกับเพื่อน ๆ มาอยู่ข้างหลังผมลี้ก่า ตรงนี้คงแน่น ผมจะให้คงของผมพักให้เย็งชูบายเลย”

“เออ ขอบใจ ไปไว้ยพวกเรา ไปอยู่ข้างหลังเจ้ามือดีกว่า เจ้ามือคนนี้ท่าทางนักเลงเต็มตัวผิดกว่าเจ้ามือถั่ว เจ้าหมอนั้นใจเสาะ ซี้พื้นหน้าตั้ง ๕ หุน สกปรกเต็มทน”

คณะพรรคมหาเศรษฐีต่างพากันเข้าไปยื่นข้าง ๆ เจ้ามือ พวกคนดูพูดกันจ้อกแจ้กอย่างหน้ารำคาญ การพนันแปดเก้าและไฮโลต้องหยุดไปชั่วคราว เพราะใคร ๆ พากันเฮโลมาดูมหาเศรษฐีแห่งจ๊ับยี่กีจนหมดสิ้น

เจ้ามือสอดสายตามองหากล่องเงินสำหรับใส่ตัวจ๊ับยี่กี แต่ไม่ทราบว่าย้ายไปไหน เขามองหารอบ ๆ ตัวก็ไม่พบ ส่งภาษาจีนบ่นพึมพำ พรรคพวกของเขาช่วยกันหาเป็นจ๊าระหวุ่น

“หาอะไรเสีย” อาเสี่ยถาม

“ก่องคับ ก่องใส่จ๊ับยี่กีมาไม่รู้ว่าย้ายไปไหน”

พล พัทธราภรณ์ทำตาเขียวกับนิกรทันที

“เสีย ๆ อย่าเล่นบ้า ๆ เอาคืนให้เขาเสีย”

นิกรจ๊ัยปาก

“แล้วกัน ล้อเขาเล่นยังงี้จะได้ตารางปะไร กันไม่รู้เรื่องนา ให้ดินตายซี ไม่เชื่อกันดูก็ได้”

ดิเรกยกมือจับแขนนิกร

“เอาไปก็คืนให้เขาเสียเถอะน่ากร เสียเวลา”

“ปู่โธ่” อ้ายเสี่ยมือถนัดเตะ “บอกว่าเปล่า ๆ ก็เชื่อกันบ้างซีโว้ย”

“เชื่ออะไรได้ แกมันเป็นมือถนัดนัก” นายแพทย์หนุ่มพูดยิ้ม ๆ

นิกรยิ้มเล็กน้อย

“ให้ตายโหง คราวนี้กันไม่ได้เอา”

ต๊อกเตอร์ดวงฤทธิ์สันศิริชะช้า ๆ ล้วงมือลงไปในกระเป๋ากางเกงเพื่อจะหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดเหงื่อ แต่แล้วเขาก็ส่งเด็กน้อย เมื่อมือของเขาสัมผัสกับวัตถุชิ้นหนึ่ง ดิเรกหยิบมันออกมาดูทันที มันคือกล่องเงินสำหรับใส่ตัวจ๊ับยี่กี

“เฮ้! ทำไมเป็นเข้ามาอยู่ในกระเป๋าฝรั่ง”

กิมหงวนหัวเราะ

“ยังจะสงสัยอีกเรอะ เจ้ากรรมันใส่เข้าไปในกระเป๋าแกนะซี”

ดิเรกกลืนน้ำลายเอี๊ยก ส่งกล่องเงินคืนให้เจ้ามือ แล้วหันมาจ้องมองดูอ้ายเสี่ยมือถนัด

“แกเป็นไวมาก”

นิกรเอียงคออ้อมยิ้ม

“เปล่าน่า กันไม่รู้เรื่อง”

พลพูดขึ้นอย่างเคือง ๆ

“ยังจะไก่อีก ไปไหนกับแกพวกเราต้องขายหน้าเขาเสมอ”

กิมหงวนโบกมือห้ามเพื่อนให้สงบปากเสียง พยักหน้ากับเจ้ามือ

“ออกหรือยังเสี่ย ฉันจะแทงละ”

เจ้ามือยกมือเกาหัวเกาหูให้วุ่นไปหมด

“ปู่เหลียว วุเหลียววักองคับ ถุงและตัวจับยี่กี่ใครเอาไปแตกเลี้ยว”

คราวนี้นิกรหัวเราะลั่น ส่งถุงจับยี่กี่คืนให้เจ้ามือโดยดี

“เฮ้อ_อ้อล้อเล่นสนุก ๆ นะ ที่หลังอย่าเผลอซีเฮีย”

เจ้ามือบ่นพิมพ์เป็นภาษาจีน เขาหยิบกล่องเงินใส่ลงไปในถุง ล้วงมือลงไปควานหาตัวจับยี่กี่ ตัวที่เขาต้องการออก ใส่ลงไปในกล่องแล้วปิดฝากล่องเรียบร้อย หยิบมันขึ้นมาวางบนโต๊ะ การออกจับยี่กี่เจ้ามือจะออกตัวอะไรก็ได้เพราะเขาเพียงแต่ใช้มือลูบคลำตัวจับยี่กี่ในถุงเขาก็สามารถทราบได้ว่า ตัวนี้ตัวนั้นคืออะไร

แต่ตามธรรมเนียมของจับยี่กี่ ลูกค้ายักจะใช้วิชาไซโคโลยี เต้าใจเจ้ามือ หรือมายก้เก็งสีหน้า มีการกะเข้าพูดทำลายขวัญเจ้ามือต่าง ๆ นา ๆ ฉะนั้น เจ้ามือจับยี่กี่ก็จึงใจเย็นนั้ก และ ๙๐ เปอร์เซ็นต์มักจะสวมแว่นตาดำ เมื่อเจ้ามือออกตัวให้แทงแล้วเขาจะต้องหันหลังให้คนเล่น สำรวมกิริยาเคร่งขรึมไม่ให้มีพิรุณ

“แทงครับ เชิญแทงครับ” หัวเบ็ยร้องบอกคนดู “เร็ว_โล๊ะ ๆ ๆ”

นิกรร้องขึ้นบ้าง

“เร่เข้ามา ถูกแล้วไม่กินทุน เชิญครับ เร่เข้ามา”

กิมหงวนยกมือคว่ำคอกนิกร

“ดันแหกปากออกมาได้ อยู่เฉย ๆ เถอะน่า” พูดจบก็หันมาทนายแพทย์ดิเรก ผู้ซึ่งมีความรู้ในจิตต์วิทยาอย่างยอดเยี่ยม “หมอ ทายใจเจ้ามือหน่อยเถอะวะ เจ้ามือออกอะไร”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแป้น

“โอเบ็ วางลงไป ๑๐,๐๐๐ บาท เจ้าหงวน” พูดพลางมองดูหน้าเจ้ามือ

อาเส็ยรับเงินมาจากเจ้าแห้ว ๑๐,๐๐๐ บาท ตั้งใจจะวางลงบนช่องโอเบ็

“เอานะหมอ เสียเป็นเสีย”

ดิเรกจึยปาก เขาอ่านกิริยาเจ้ามือออก รู้ดีว่าอย่างไรเสียก็ไม่ไช้อโอเบ็

“อย่าเพิ่งแทง เด็ยวก่อน” นายแพทย์ดิเรกกะชิบกะซาบกับกิมหงวน แล้วแกล้งพูดดัง ๆ “อั้งเส็ยไว้ย เป็นอั้งเส็ยเด็ดขาด”

แล้วดิเรกก็จ้องมองหน้าเจ้ามือ เขาสังเกตเห็นใบหน้าเจ้ามือซีดเผือดไปเล็กน้อย ถ้าหากว่าไม่ใช่แพทย์ที่ไม่มีความรู้สูงอย่างดิเรกแล้วก็คงสังเกตไม่ได้ ดีอกเตอรดิเรกยกมือบีบแขนกิมหงวน

“แทงลงไปหงวน แทงอั้งเส็ย”

“ไม่กินนา”

ดิเรกชักฉิว

“ถ้ากินกันเป็นใช้ให้”

เสียหวนวางธนบัตรรวมเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาทลงบนช่องอั้งสี่อ บรรดาคนดูต่างร้องเอะอะว่าอั้งสี่อ อั้งสี่อแน่ แล้วใครมีเงินเท่าใดก็วางลงไปราวกับเทกระเป่าแห่ง รวมเงินทั้งหมดประมาณ ๑๓,๐๐๐ บาท เจ้าหัวอดสำหรับมานะกัดฟันหย่อนลงไป ๑๐ บาท

“อั้งสี่อ! อั้งสี่อแน่ ๆ เปิดซีเจ้ามือ” พวกลูกค้าตะโกนร้องเป็นเสียงเดียวกัน

เจ้ามือหลับตาพริ้ม ใบหน้าเขาซีดเหมือนกระดาษ ร่างของเขาโงนเงนไปมา สักครู่เขาก็พับหน้าลงกับโต๊ะ

อนิจจา เขาเป็นลมสิ้นสติไปแล้ว

คณะพรรค ๔ สหายและพวกลูกค้าต่างไซโยให้ร้องเสียงสนั่นหวั่นไหว พวกเจ้ามือมีที่ท่าจะเป็นลมไปตามกัน

ผู้ช่วยเจ้ามือพยายามประคองเจ้ามือให้ลุกขึ้นนั่งตรงตัวตรง ยกถ้ำยามจ่อจุมูก พลังพูดปลอบใจ

“บ่อเซียงกันน่อ ไม่ช่ายอั้งสี่อน่อ”

เจ้ามือเรอออกมาดังเอ๊ก

“ไซว๊วย ฉิกหายเลี้ยว หลงจั้งเราก่าเจ็ง”

นิกรสดุ้ง เขายังคงเข้าใจผิดคิดว่า เก้าเจ็งแปลว่านักเลงโต นายการุณวงศ์ถลกแขนเสื้อเช็ดขี้มี ภิรยาคึกคักเข้มแข็งทันที

“อ้าว_จะรวนกันหรือเฮีย หนอยแน่ อวดเป็นนักเลง ถ้าลื้อไม่เปิดกล่องเป็นเกิดเรื่อง อ้วนี้แหละเฮีย เก้าเจ็งละ ลองกันดูสักตั้งก็เอา”

ทั้ง ๆ ที่เจ้ามือกำลังเสียขวัญ เขายังอดยิ้มไม่ได้ เขาไม่พูดว่าอะไร เอื้อมืออันสั้นรั้วเปิดฝากล่องเงินขึ้น แล้วร้องเสียงเครือ

“อั้งสี่อ”

คราวนี้สถานคาสีโนแทบจะถล่มทลายเพราะเสียงโห่ร้อง เสียงตบมือกระทับเท้าและเสียงเป่าปาก เจ้ามือเป็นลมไปอีก ผู้ช่วยของเขาที่นั่งกระหนาบข้างทั้ง ๒ คนก็เป็นลมเช่นเดียวกัน หัวเบี้ยทำหน้าที่เล็กล็ก

“ว้า_เปงลมกันหมดเลี้ยว อั้งเปงมั่งลีก่าไว้ว”

นิกรเอื้อมือตะครุบคอมับ

“ไม่ได้ ออย่าเพิ่งเป็นลม ต้องใช้เงินให้พวกเราเสียก่อน ม่ายยั้งจั้นอ้วจะกระแทกหน้าลื้อ ซิ ซิ ไม่รู้จัก เก้าเจ็งเสียแล้ว ขึ้นชื่ออ้วแถวนี้ใคร ๆ เขาก็รู้จัก”

เจ้าหัวกระซอกมีตพที่เหน็บเอวออกมาจี้เอวหัวเบี้ย

“รับประทานอ้วแห่ง ๑๐ บาท จ่ายมา ๑๐๐ เดียวนี้”

หัวเบี้ยออกสั้นขวัญแขวน

“ออย่าเล่งน่อ อ้วใช้ให้เดี๋ยวนี”

แล้วหัวเบี้ยก็จัดแจงจ่ายเงินให้เจ้าแห้วและลูกค้ารายย่อยที่แทงกันคนละร้อยสองร้อย หรืออย่างมากก็ ๕๐๐ บาท ถึงกระนั้นก็ตามหัวเบี้ยต้องจ่ายเงินให้คนที่แทงถูกเกือบ ๓๐,๐๐๐ บาททีเดียว พวกลูกค้าต่างหยิบเงินของตนขึ้น หน้าบานเป็นใบบัวไปตามกัน ที่ยิ้มแห้ง ๆ เมื่อสักครู่นี้ได้เปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มหวานจ้อย อย่างที่เรียกกันว่ายิ้มเดนตอลหรือยิ้ม แป๊ะ แป๊ะ

ธนบัตรของกิมหงวน ๑๐,๐๐๐ บาทยังคงวางอยู่บนโต๊ะ อาเสี้ยยกมือตบกระดานโต๊ะดังปังแล้วพูดชูหัวเบี้ย

“จ่ายซีไว้ย แสนบาทจ่ายมา”

หัวเบี้ยยกหลังมือเช็ดเหงื่อที่หน้าผากสบัดทิ้ง

“ปูเหลียวว่องน่อ ให้เจ้ามือฟังก่องน่อ”

๔ สหายคุยกันเสียงขรมถมเถ ดือกดีใจไปตามกัน พวกเจ้ามือได้ช่วยกันแก้ไขเจ้ามือจนพื้น จั๊บยี้ก็วงนี้มีเงินทุนมากกว่าทุกวง แต่เมื่อเจ้ามือนับเงินทุนของเขาทั้งหมด ก็ได้เงินเพียง ๖๐,๐๐๐ บาท เขามองดูมหาเศรษฐีหนุ่มด้วยแววตาโหยละห้อย

“ตัวเสียครับ”

กิมหงวนพยักหน้า

“ว่าไงเฮี้ย ถ้าไม่มีจ่ายให้อิ้ว อิ้วจะได้เรียกกรรมการมาจัดการกับลื้อ”

ทันใดนั้นมีเสียงหัวเราะ ของใครคนหนึ่งพูดขึ้นข้าง ๆ เสียหงวน

“ผมยืนคุมเชิงอยู่นี้แล้วครับอาเสี้ย”

กิมหงวนหันมามองดู เขาคือกรรมการผู้ควบคุมสถานคาสิโนแห่งนี้ อาเสี้ยยิ้มแป้น

“ดีแล้วครับ ช่วยจัดการให้ผมหน่อย ผมแทงอั้งสี่อถูก ๑๐,๐๐๐ บาท” พูดจบก็กะชิบข้างหูกรรมการผู้นั้นเบา ๆ “ผมให้น้ำชาคุณอีกพันบาท ไม่ใช่ให้สินบน ผมให้ด้วยความเสน่หา”

กรรมการพยักหน้ารับรอง เงยหน้าขึ้นเล่นงานเจ้ามือทันที

“จ่ายเงินแสนบาทให้เขาซี”

เจ้ามือร้องไห้เหมือนเด็ก ๆ เขาพูดเสียงสอื้น

“มี ๖ หมิ่งเท่านั้นเองคับ”

“อ้าว แล้วลื้อจะทำยังไงล่ะ พู้งนี้อ้าวรายงานเจ้านายริบเงินประกันที่กองสลากกินแบ่งนา”

เจ้ามือยกมือไหว้กิมหงวนปะหลก ๆ

“หมกตัวจิน ๆ คับตัวเสีย ผมใช้ให้ ๖ หมิ่งก่อง ปูเหลียวผมซึ่งรถไปเอาเงินที่เจ้าของจั๊บยี้ก็มาให้ตัวเสีย”

กิมหงวนยิ้มอย่างสง่าผ่าเผย

“ลื้อไม่ใช่เจ้าของหรือหุ้นใหญ่ดอกหรือ”

“เฮ้อะ ๆ เป้าคับ ผมเป่งลูกจ้าง เจ้าของจ้างผมวงละ ๓๐๐ บาทให้เป่งคงออกจับยี่กี ่ง่า_ถั่ววงที่เจ็ง
ไปก็เจ้าของเดียวกับที่นี้คับ”

กรรมกรผู้ควบคุมพูดตัดบท

“ลื้ออย่าพูดความยาวสาวความยืด รีบไปเอาเงินมาใช้ให้ท่านผู้นี้เดี๋ยวนี้อ้วให้เวลา ๒ นาที”

เจ้ามือจับยี่กีอ้าปากหวอ

“๒ นาที ว้า_ตายโหงอ้า เล็งออกไปถึงถนน ๒ นาทีเลี้ยง”

กรรมกรยิ้มแหย ๆ

“อ้วพูดผิดไป อ้วให้เวลา ๑ ชั่วโมง”

เจ้ามือยิ้มออกมาได้

“คับ ๆ ผมจะไปเดี๋ยวนี้อ้อ..เก่าเจ็งอ้าชวยเงิน ๆ”

นิกรยกมือเท้าสะเอว พูดเสริมขึ้นทันที

“อย่า ๆ ในที่นี้ใครจะเก่าเจ็งไม่ได้ นอกจากอ้ว เข้าใจไหมละ”

พลหัวเราะงอหาย

“เจ้ากรอเฮีย ไร่_ฉันสงสารแกเหลือเกิน”

นายการุณวงศ์วางที่ท่าให้สมกับเป็นนักเลงโต

“ท่าไมวะ กันอั่งตัวเป็นนักเลงโต แกกล้วตำรวจจะจับกันเรอะ ฮะ ฮะ จับก็ไมเป็นไรวะ เพราะกัน
ไมได้เป็นจริง ๆ แล้วยก็ได้เดี๋ยวนี้อ้อไมมีการซ่อมแล้ว”

ดิเรกสันศีระชะช้า ๆ ยกมือชี้หน้าอกนิกร

“แกเป็นโง่แกมหยิ่ง”

นิกรอมยิ้ม

“แกมันฉลาดแกมโง่ง”

ฝรั่งทำตาโต

“ทะลิ่ง ไอเคยโง่ใครที่ไหนวะ” แล้วยนายแพทย์หนุ่มก็หัวเราะ “แกเข้าใจว่าคำว่าเก่าเจ็งแปลว่านัก
เลงโตหรือ”

“ก็ยั้งงั้นนะซี”

ดิเรกตะเบ็งเสียงหัวเราะออกมาเต็มที่

“ใครบอกแก”

“อ้ายเสียมันบอก”

“น่าสงสาร ยูเสียท่าเจ้าหงวนเสียแล้ว คำว่าเก่าเจ็งเด็กอมมือมันก็รู้ว่าแปลว่าอะไร”

กระดิ่งทองทำตาปริบ ๆ

“กันไม่รู้จริง ๆ วะ ให้ตายซีเข้า”

พวกเขาถูกคำหวัหระกัันอย่างครึ้นเครง นายแพทย์ดิเรกเอียงหน้าเข้าไปกะชิบกะชาบบอกนิกร “เก้าเจ็งเขาแปลว่าชาติหมา”

นิกรทำคอย่นหลับตาปี นิ่งอั้งไปสักครู่จึงกล่าวถามหัวเบี้ย

“เฮีย เก้าเจ็งเขาแปลว่าชาติหมาใช่ไหม”

หัวเบี้ยยิ้มแหย ๆ

“ใช่เลยว”

นายการุณวงศ์หันขวับมาทางกิมหงวน ซึ่งกำลังคุยกับพลอย่างเพลิดเพลิน เขายกเท้าเหวี่ยงลูกแปเตะกัันมหาเศรษฐีหนุ่มดั่งป่าบ

“นี่แนะ ตั้มเราเสียสุกเลย”

เสียหงวนเอ็ดตะโรลััน

“เล่นบ้า ๆ อะไรยังงี้ไวย”

นิกรโกรธจนหน้าเขียว

“เล่นบ้า ๆ ฉัันกรุณาเตะแกเพียงทีเดียวกัดีแล้ว แกพยายามโอนสัญชาติ เสือกโกหกได้ว่าเก้าเจ็งแปลว่านักเลงโต”

กิมหงวนหัวเราะลััน

“แล้วเขาแปลว่าอะไรละ”

“ไม่ต้องถาม” นิกรตวาดเว็ด “แกมันเหลวมาก หลอกเพื่อนจนหลงเชื่อ อ้ายเราเริ่เห็นว่าแกเป็นลูกจีนแปลให้ฟังก็เลยเชื่อ นี่แหละเขาเรียกว่าหลอกวงให้หลงไหลจนเลอะเลือน”

อาเสี้ยยกฝ่ามือผลักหน้านิกร

“แกมันเสือกเชื่อฉัันเอง ทีหน้าที่หลังจำเอาไว้ อย่าไว้ใจทางอย่าวางใจคนจะฉัันเอง” แล้วกิมหงวนก็หัวเราะอีก “ไ้_อยากเป็นเก้าเจ็งนักเทียวระอะ”

นิกรคัอนควับ

“ทลััง”

พลยกมือตบบ้าเสียหงวน พलगพูดอย่างป็นงานป็นการ

“ว่ายังงัหงวน เรื่องเงินแสนบาทของแกให้หัวเบี้ยเขานับเงินทีแกแทงก่อนซี แล้วก็เอา ๖๐,๐๐๐ บาททีเจ้ามือมาเสียก่อน”

กิมหงวนพยักหน้าเห็นพ้องด้วย บอกหัวเบี้ยให้นับเงินของเขา หัวเบี้ยนับเงินได้ ๑๐,๐๐๐ บาทก็บอกให้เจ้ามือทราบ เจ้ามือดมยาดมตลอดเวลา สั่งลูกน้องคนหนึ่งให้มอบเงิน ๖๐,๐๐๐ บาทแก่เสียหงวน

พวกเขาถูกคำยินดีปรีดาไปตามกััน ต่างสมน้ำหน้าเจ้ามือและสรรเสริญเยินยอกิมหงวน ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามายกมือไหว้อาเสี้ยอย่างนอบน้อม

“อาเสี้ยครับ พาพวกผมไปโค่นเจ้ามือไฮโลทีเถอะครับ มันกินผมเสียจนสิ้นเนื้อประดาตัวแล้ว”

มหาเศรษฐีอ้อมยิ้ม

“จ้ะนะ เอะ_ ผมจะแพงให้พลิกท้องเลย เดี่ยวผมพูดกับเจ้ามือจับยี่กีก่อน” พูดจบก็เปลี่ยนสายตามาที่เจ้ามือจับยี่กี “เฮีย_ จัดแจงไปเอาเงินมาให้อ้อมสิ อ้อมจะรออยู่ที่นี้แหละ”

“คับ ผมจะไปเหลียวนี้ ยังเบ็งลมอยู่”

“เออ หายเป็นลมรีบไปนะ พวกเราไว้ไปโค่นเจ้ามือไฮโลกันเถอะ”

เสียงไซโยให้ร้องของพวกลูกค้ำดังขึ้นอีก ใครต่อใครช่วยกันแบกกิมหงวนขึ้นบ่า แห่มาทางโต๊ะไฮโล พอมาถึงก็วางเสียหงวนลง

โต๊ะไฮโลเงียบสงัด เจ้ามือ หัวเบี้ยและผู้ช่วยหายไปหมด คงเหลือแต่จานและถ้วยครอบลูกเต๋า

“เฮีย ถ้าจะไม่สู้เราแฮะ” กิมหงวนพูดเสียงลั่น

นิกรก้มไปมองใต้โต๊ะ เขาตบมือหัวเราะลั่น

“อยู่นี่เองไว้ ช่อนอยู่ใต้โต๊ะ”

ใครต่อใครต่างก้มลงมองใต้โต๊ะ เจ้ามือและลูกน้องทำหน้าปูเลียน ๆ ไปตามกัน กรรมการของสถานคาสิโนก้มมือเรียก

“ออกมา เจ้ามือ ออกมาเล่นกับเขา”

พวกเจ้ามือทั้ง ๘ คนโผล่ขึ้นมาจากใต้โต๊ะทีละคน เจ้ามือไฮโลรูปร่างอ้วนตุ้ พุงพลุ้ย และชีพันเขลอะตามธรรมเนียม พอเห็นหน้ากิมหงวนเขาก็ตระหนกตกใจราวกับเห็นพระยามัจจุราช เขารีบยกมือไหว้

“ผมไม่สู้ครับ ตัวเสีย” เขาพูดไทยอย่างชัดเจน

พลถามว่า “ทำไมไม่สู้ละ ถ้าวะ”

เจ้ามือสั่นศีรษะ ยกมือไหว้อีก

“แพงอย่างตัวเสีย ต้องให้เฮนรี่ฟอดหรืออ็อคเฟลเล่มาเป็นเจ้ามือ สำหรับผมยอมแพ้เด็ดขาด ขึ้นสู่อ้อมหายแน่”

นายแพทย์ดีเรกหัวเราะชอบใจ

“ว่ายังไงหงวน เขาเป็นไม่สู้เรา”

มหาเศรษฐีอ้อมน้อยยิ้มใหญ่

“เมื่อรักตัวกลัวตายยอมสารถภาพโดยดีเช่นนี้ก็ช่างเขาเถอะ กันต้องการโค่นเจ้ามือที่ดูถูกกันเท่านั้น แกดูซีดีเรก โต๊ะถั่วกับโต๊ะจับยี่กีพวกเจ้ามือนั่งกอดเข้าไปตามกัน ฮี เล่นกับใครไม่เล่น เล่นกับเสียหงวน กันตั้งใจมาแล้วว่า ถ้าวันนี้กันเสีย พงุนี้กันจะเอาเงินบรรทุกรถโกดังมาสัก ๑๐ ล้าน ทางทีละแสนเลย”

กรรมการผู้ควบคุมสถานที่ เอ้อมมือเขี่ยแขนกิมหงวน

“อาเสี่ยครับ ไปปรับปรุทานโอเลี้ยงกันดีกว่า โต๊ะแปดเก้าอี้ก็เลิกไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรจะเล่นและไม่มีการหาญสู้เอาเสีย ไปเถอะครับ นั่งกินกาแฟและคุยกัน ภายในชั่วโมงนี้ เจ้ามือถั่วและเจ้ามือจับยี่กีคงเอาเงินมาให้อาเสี่ยเรียบร้อยแล้ว”

“ดีเหมือนกันคุณ ตีมโเลี้ยงกันคนละแก้ว”

ท่านกรรมการกระซิบกับเสี่ยหงวน

“ง่า_ประทานโทษ ที่เสี่ยว่าจะให้ผมพันบาทนะ ยังไม่ได้จ่ายนะครับ”

กิมหงวนหัวเราะ

“อ้อ ไม่ลืมนำ เดี่ยวผมจ่ายให้ชิ่งกไปได้”

“ไม่งกหรอกครับ แต่มันอยากได้”

“ถูก!” เจ้าแห้วร้องขึ้นด้วยความอิจฉา “รับประทานเราเหนื่อยแทบตายไม่ได้สักแดง เคราะห์ดีที่ถูก
อั้งสี่ ๑๐๐ บาท”

พลชัยบเท้าจะเตะเจ้าแห้ว

“อย่าบ่นไวย แกเป็นคนใช้ของพวกเขาที่มีหน้าที่รับใช้เรื่อย ๆ ไป เขานี้ก็จะให้เขาให้แกเอง พุดมาก
เดี๋ยวก็เจ็บตัวหรอก”

คณะพรรค ๔ สหาย ต่างพากันเดินตามท่านกรรมการมาทางร้านขายเครื่องดื่ม พวกประชาชนที่
ห้อมล้อมกิมหงวนต่างแยกย้ายกันไป

“เอา_กินเต็มที่พวกเรา ใครอยากกินอะไรสั่ง กินกันไม่ต้องอั้น กันจ่ายเอง วันนี้เป็นวันชัยชนะของ
กัน”

ทุกคนนั่งลงบนเก้าอี้โต๊ะเดียวกัน และสั่งกาแฟดำเย็นเหมือนกันหมด เสี่ยหงวนคุยเสียงเอะอะเอ็ด
ตะไร ตอนหนึ่งเขากล่าวว่า

“เงินย้อมวิ่งเข้ามาหาเงิน คนที่ร่ำรวยอย่างกัน ไม่ว่าจะคิดจะทำอะไร เงินทองต้องไหลมาเทมา
เสมอ”

พลพยักหน้า

“จริงไวย แกเป็นคนมีโชคดีที่สุด พวกคนมีเงินมาเล่นคาสสิโน โดยมากมักจะเสียถึงกับสิ้นเนื้อประดา
ตัว ผูกคอตายก็มี กินยาตายแล้วว่ากินยาผิดก็มี ล้วนแล้วแต่คนมีชื่อเสียงทั้งนั้น”

กิมหงวนว่า “นั่นเพราะเขาไม่รวยจริง คนเรามักจะเข้าใจว่า คนที่มีเงินเพียงหมื่นหรือแสนคือเศรษฐี
ความจริงไม่ใช่เศรษฐีเลย เศรษฐีมันต้องมีเงินเป็นล้าน ๆ อย่างกัน หรือไงพรรคพวก”

นิกรรีบสนับสนุน

“ถูก เสี่ยหงวนพุดถูก เฮี้ย_เจ๊ก โเลี้ยงอีก ๒ แก้ว”

ดิเรกสดุ้ง หันมาถามเพื่อนเกลอของเขา

“สั่งมาให้ใครวะ”

“หือ สั่งมากินเองนะซี”

“ว้า_กินเข้าไปหมดเรอะ”

นิกรตอบเสียงหนักแน่น

“หมด ถึงแม่ท้องมันจะแตกตายก็ให้มันรู้ไป ฮ่า_เรื่องมีเงินละก็อภัยยอมแพ้เจ้าหงวนอย่างราบคาบ
แต่ถ้าเรื่องกินแล้ว มาไม่ว่าหน้าไหนเรียงเข้ามาเถอะ”

ทุก ๆ คนหัวเราะอย่างครื้นเครง

ออกจากสถานศาลิโน 'ไทยฮ้อ' เสียหวนก็พาเพื่อนเกลอของเขาพร้อมด้วยเจ้าแห้วไปเยี่ยมบ่อนใหม่ที่ภัตตาคาร 'เท่งทุย' เขาแทงถั่วอย่างบ้าระห่ำ เพียง ๒๐ นาทีเสียไปเกือบแสนบาท แต่แล้วด้วยการแทงทวิคูณ ภายในครึ่งชั่วโมง เจ้ามือก็หงายท้องประสพความพ่ายแพ้ ปราบเจ้ามือถั่วราบเป็นหน้ากลองไป แล้วก็เล่นเบอร์หมุนใช้ ๘ ต่อ โชคเป็นของกิมหวนอีก กฎธรรมดาที่อยู่ว่าของใหญ่ดูขงเล็ก ฉะนั้นเงินจำนวนมากจึงดูเงินจำนวนน้อย เสียหวนโปะลงไปที่แรก ๑๐,๐๐๐ บาท ก็ถูกได้ ๘๐,๐๐๐ บาท เจ้ามือเจ๊งเลย

กระเป๋าทัง ๒ กระเป๋าเต็มไปด้วยธนบัตรเหลือจะคณน่านับ เจ้าแห้วหิ้วจนตัวโก่ง กิมหวนตั้งใจจะปราบสถานศาลิโนต่าง ๆ ให้อาบคาบ แต่นายแพทย์ดิเรกว่า วันหลังดีกว่า เพราะมีเงินมากนักอาจจะถูกแย่งชิง ปืนก็ไม่ได้เอาติดตัวมา กิมหวนเห็นฟ้องด้วย ดังนั้นจึงพากันกลับบ้าน

ที่ภัตตาคาร 'เท่งทุย'

มหาเศรษฐีผู้ปราบเจ้ามือศาลิโน เดินยิ้มแบ่นวางทำงานอย่างสง่าผ่าเผยพาเพื่อนเกลอทั้ง ๓ และเจ้าแห้วลงมาข้างล่าง ทุกคนตื่นในโชคและความมั่งมีของกิมหวน

อาเสี้ยคุยโขมงโจงแจง เขาว่าเขาจะนำเงินรายได้จากการพนันส่งไปบำรุงโรงพยาบาลต่าง ๆ ซึ่งความคิดอันนี้ นายแพทย์ดิเรกเห็นควรอย่างยิ่ง

พอออกมาพ้นประตูชั้นล่างของภัตตาคาร คณะพรรค ๔ สหายก็ได้ยินเสียงแตรไฟฟ้าของรถยนต์สตูดิโอแก๊งดังตืด ๆ กันหลายครั้ง

ผู้กดแตรรถยนต์เป็นตำรวจจราจรในเครื่องแบบ มีรถจักรยานตั้งอยู่ข้าง ๆ เขาคือ พลตำรวจจรรยา
นั่นเอง

“เอ๊ย!” เสียหวนอุทานขึ้นดัง ๆ “แยละไว้ย ไปลิสจราจรคนนั้นเล่นงานเราอีก ว่า_เราทำผิดอะไรก็ไม่รู้”

นิกรขมวดคิ้วนิ้วนหน้า

“นายคนนี้กับพวกเราถ้าจะเป็นคู่ปรับกันมาแต่ชาติก่อนเป็นแน่”

ไม่มีใครพูดอะไรอีก ต่างพากันเดินไปที่รถสตูดิโอแก๊ง พอเข้ามาถึง อาเสี้ยก็ยิ้มให้จราจรหนุ่ม

“ถ้าจะเล่นงานผมอีกละซี”

เจ้าพนักงานแขนขาวหัวเราะ

“ถูกแล้ว คุณทำผิดอีกผมก็ต้องเล่นงานคุณอีก”

เสียหวนชักฉิว

“โอ้_คุณ ผมไม่ได้ทำผิดอะไรสักนิด เลิกอาฆาตพยาบาทผมทีเถอะนะ จับกันเสียเรื่อยเชียว พับผ้า”

พลตำรวจจรรยาหัวเราะ

“คุณจอตลอดติดกับก๊อมน้ำ”

“ฮะ แล้วกัน” อาเสี่ยเอ็ดตะโร “ทำไมคุณไม่ไปเล่นงานเจ้าหน้าที่กองปราบละที่เขาทำก๊อมน้ำติดถนนจนเกินไป”

เจ้าพนักงานล้วงกระเป๋าหยิบสมุดใบสั่งออกมา

“ผมต้องเขียนใบสั่งให้คุณอีก”

คราวนี้ก็มีหงวนเอียงคอมยิ้ม

“จ้างผมก็ไม่รับใบสั่งของคุณ”

จรรยาทำตาเขียว

“ไม่รับไม่ได้”

“ทำไมจะไม่ได้ ผมไม่ได้เป็นคนขับนี่นา ผมมาจากราชวงศ์ เด็กของผมเป็นคนขับมา” พูดจบก็ผายมือไปทางเจ้าแห้ว “นี่ อ้ายหมอนี่เป็นคนขับ”

จรรยามองดูเจ้าแห้วทันที

“อ้อ เธอเป็นคนขับเรอะ”

เจ้าแห้วสอตั้งโหยง ผีนยืมอย่างแห้งแล้ง

“รับประทานผมเองครับ ง่า_ยกโทษให้หนูสักครั้งเถอะครับ”

พลตำรวจจรรยาเม้มปากแน่น

“อย่าล้อฉัน ฉันเป็นพนักงานที่ทำงานตามหน้าที่ เธอผิดฉันก็ต้องจัดการไปตามทางที่ควร ไหน_ขอคูโบอนุญาตขับซีที”

เจ้าแห้วหน้าจ้อย

“รับประทาน มีแต่ใบอนุญาตขับครับ ใบอนุญาตที่รับประทานไม่มี”

ตำรวจโมโหจนตัวสั่น ล้วงกุญแจมือออกมา

“อย่าเล่นสำนวน ส่งใบขับซีทีมาให้ฉัน ม่ายฉันจะใส่กุญแจมือเอาเธอไปโรงพักเดี๋ยวนี้”

เจ้าแห้วใจหายวาบ

“รับประทานไม่แรงไปหรือครับ” พูดจบก็วางกระเป๋าเงินลง ล้วงกระเป๋าหยิบใบขับซีทีออกมาส่งให้ แล้วหิ้วกระเป๋าเงินเอาไปเก็บไว้ตอนหลังรถสตูดึง

ตำรวจตรวจคูโบอนุญาตอย่างถี่ถ้วน

“ฉันจะเขียนใบสั่งให้เธอ”

แห้วหัวเราะ

“รับประทานเอาซีทีครับ เขียนสักก็ไปก็ได้ รับประทานจะปรับผมเท่าไร เจ้านายของผมท่านก็ออกให้เอง”

จรรยาเขียนใบสั่งโดยเร็ว แล้วฉีกส่งให้เจ้าแห้ว ส่วนใบอนุญาตขับขี่รถยนต์ของเจ้าแห้วนั้น เขายึดเอาไว้ตามธรรมเนียม

“เอาละครับ เชิญพวกคุณไปได้”

นิกรเงื้อมือขึ้นตีแขนจรรยาหนุ่มเบา ๆ

“นี่แน่ะ ดูนัก”

“อ้าว” เขาอุทาน

นิกรค้อนควับ จีบปากจิบคอพูด

“ไม่ต้องอ้าว ดูยั้งทีหลังอย่ามาเล่นกะหนุณะจะบอกให้”

ตำรวจทั้งฉิวและทั้งขัน

“อือ_ คุณนี่ทีลึงจริงแฮะ”

นิกรหัวเราะก๊าก ก้มตัวลงกอดเอวจรรยา

“อย่าถือผมเลยครับ คุณจรรยา ผมรักคุณจัง คุณทำงานเด็ดขาดในหน้าที่ดีมาก ผิดก็ว่ากันไปตามผิด ไม่เลือกว่าจะเป็นรถเก๋งหรือรถสามล้อ ถ้าตำรวจจรรยาทุกคนเหมือนอย่างคุณ การจรรยาของเราก็จะดีขึ้นอีกมาก”

“จึ๊กกระจึ้นาคูณ อย่ากอดผม แฮะ แฮะ เอ๊ก เดี่ยวเจ้านายผมเห็นเข้า”

นิกรคลายมือออก

“ลาละครับ คุณ วันหลังผมจะพยายามทำผิดให้คุณจับอีก”

ทุกคนรำลาจรรยาหนุ่มแล้วพากันขึ้นไปนั่งบนรถสตูดิโอเก๋ง คราวนี้นายแพทย์ดีเรกทำหน้าที่เป็นคนขับ มีพลนั่งเคียงข้าง เสียหงวนกับนิกรและเจ้าแห้วนั่งอยู่ตอนหลัง รถสตูดิโอเก๋งคันงามเคลื่อนออกจากที่อย่างสง่าผ่าเผย

รถแล่นไปตามถนนเยาวราช พอผ่านตึก ๗ ชั้นนิกรก็พูดกับกิมหงวน

“หงวน แกกับเจ้าแห้วจะต้องโดนปรับเท่าไรรู้ไหม ในฐานะที่ขับรถผิดกฎจรรยา”

อาเสี้ยส่งซองบุหรืทองคำกับไม้ขีดไฟให้นิกร

“เท่าไรก็ไม่รู้ แต่คงไม่เกิน ๑๐๐ บาท เพราะตำรวจเปรียบเทียบปรับได้แค่นี้”

นิกรจุดบุหรืสูบมวนหนึ่ง

“กันคิดว่า แกกับเจ้าแห้วไม่ต้องไปโรงพักก็ได้ เรื่องนี้เป็นอันพับไป ค่าปรับก็ไม่ต้องเสีย”

กิมหงวนตะครุบมือนิกร แย่งเอาซองบุหรืกลับคืนมา

“อย่าเก็บใส่กระเป๋าวี๋ย หลายพันไม่ใช่ถูก ๆ ง่า_แกว่ายังไงนะ กันกับเจ้าแห้วไม่ต้องไปโรงพัก และไม่ต้องเสียเงินค่าปรับยังงั้นหรือ”

อ้ายเสียมือออกพุกหน้า

“อือ”

“พูดเป็นบ้าไปได้ ไม่ไปก็ขอตัดคำสั่งเจ้าพนักงานนะซี”

นิกรหัวเราะ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบสมุดใบสั่งของพลตำรวจจรรยา และใบอนุญาตขับขี่รถยนต์ทั้งสองฉบับออกมา

“นี่ไงละ ใบอนุญาตของแกกับเจ้าแห้ว กันเอาคืนมาให้แล้ว”

พลหันควับมาทางเพื่อนเกลอของเขา

“เฮ้ย เจ้ากร ทำไมแกล่เล่นยังงี้ กล้าล้วงคองูเห่าเขี้ยวหรือนี่”

นิกรอมยิ้ม

“ก็กูเห่ามันอยากแผลงนี่หว่า กันแกล้งทำเป็นกอดเอวเขา ล้วงเอามาหมดเลย ทีนี้จะต้องไปกลัวอะไรอีกล่ะ หลักฐานอยู่ที่เราแล้ว ตำรวจคนนั้นคงไปโกหกนายว่าทำสมุดใบสั่งหาย บางทีเข้าศาลนเลย”

กิมหงวนกระพริบตาถี่เร็ว มองดูนิกรด้วยความแปลกใจมาก

“แกล่งมากเจ้ากร นักล้วงกระเป๋าอาชีพยังไม่กล้าล้วงกระเป๋าตำรวจ”

“กันมันคั่นอาจารย์นี่หว่า พูดแล้วจะว่าคุยวะ ต่อให้เอาเงินไว้ในกระเป๋ากางเกงในกันก็เอาไว้ ทฤษฎีแห่งการล้วงกระเป๋ามีอยู่ ๒ ข้อเท่านั้น”

เจ้าแห้วกล่าวถามอย่างสนใจ

“รับประทานมีอะไรบ้างครับ”

“มือเบาซีวะ แล้วก็ใจกล้า ถ้าเสียขวัญนิดเดียวเป็นถูกรวบ”

เจ้าแห้วผินยิ้ม

“รับประทานว่าง ๆ สอนให้ผมบ้างซีครับ”

นิกรแยกเขี้ยวยกฝ่ามือผลัดหน้าเจ้าแห้วทันที

“ทลิ่ง! ถ้าฉันสอนให้แก แกก็คงจะยึดถือเป็นอาชีพ”

กิมหงวนสันตึระชะช้า ๆ ถอดแว่นตาขอบกระบอกมองดูหน้านิกร

“ถามจริง ๆ เถอะวะกร แกเรียนวิชามีอกาวมาจากใคร”

นายการุณวงศ์หัวเราะ

“เปล่า กันเรียนด้วยการฝึกฝนตนเอง หัดไป ๆ มือมันก็เบาและใจกล้า อันที่จริงในยามคับขันมันมีประโยชน์ดีเหมือนกัน เฮ้!ดิเรกอย่าขับให้เร็วนักหมอ ฉันซีเกียจไปนอนโรงพยาบาล”

ดิเรกหันมาค้อน

“ขับขนาดนี้ไม่เร็วเลย ที่อินเดียฉันเคยขับถึง ๘๐ ไมล์ มหาราชาองค์หนึ่งถึงกับเข้าใจผิดคิดว่าฉันเป็นท่านพิระ”

พลหัวเราะหึ ๆ พูดสอดขึ้น

“แกเป็นนักเรียนอินเดียหรืออังกฤษวะดิเรก”

“อ้อ อังกฤษซี”

“แต่แกกล่าวขวัญถึงประเทศอินเดียและมหาราชาเสมอ ทำให้ฉันอดสงสัยไม่ได้”

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ ก็มทรวงอ้อมอกอ้อมใจยิ่งนักที่เขาสามารถปราบเจ้ามือคาสีโนราบไปแล้วถึง ๒ บ่อน ตั้งใจว่าพรุ่งนี้จะออกปราบอีก

สตูดิโอแก๊งเลี้ยวเข้ามาในบ้าน ‘พัชรารภรณ์’ อย่างเข้มซ้ำ

ดิเรกขับรถตรงมาที่ตึกใหญ่ แล้วรถยนต์คันงามก็หยุดนิ่งที่หน้าตึก ยังไม่ทันที่ใครจะก้าวลงจากรถแม่งามทั้ง ๔ ก็พากันเดินออกมาจากห้องโถง แต่ละคนแต่งกายหรูหราแต่มีสีหน้าบอบกบฏไม่รับ

“คอยอยู่ตั้งโกฏิปีแล้ว ไม่รู้ว่าไปไหนกัน” นันทาเล่นงานพล “นั่นสั่งแล้วไม่ใช่หรือคะว่าให้รีบกลับก่อน ๑๕ น. เพราะพวกเราจะต้องใช้รถสตูดิโอ”

๔ สหายและเจ้าแห้วพากันย่อย ๆ ลงมาจากรถ พลยิ้มให้เมียของเขา

“ขอโทษเถอะนั่น ธุระเราพึ่งเสร็จ”

นันทาแสดงสีหน้ากะเจ้ากะงอด

“มีธุระเสียเรื่อยเชียว นั่นกระเป๋ใส่อะไรนะ”

กิมทรวงรีบพูดทันที

“กระเป๋ใส่บุหรี่ครับ พวกเราไปกว้านซื้อนูหรือมาไว้สูบกัน”

นวลล่ออ้อมให้เสียทรวง

“ดิฉันนึกว่า เฮียไปเล่นคาสีโนเสียอีก”

อาเสี่ยสดุ้ง

“เปล่า ๆ ๆ เรื่องคาสีโนแล้วเฮียเกลียดนัก ไม่เคยย่างกรายเข้าไปแม้แต่หนเดียว”

ประภาพูดสัพยอก

“แต่หลายหน”

กิมทรวงสดุ้งจ้องมองดูหน้าภรรยาตึกเตอร์ดิเรก

“อย่าพูดยั้งจ้ะ คุณภา นวลไม่รู้ก็จะซื้อมมเท่านั้น”

ประไพหัวเราะคิก

“กลัวคุณนวลเหมือนกันหรือคะ”

“เฮะ ๆ เป็นบ้างครับ นี่จะไปไหนกันล่ะครับ”

“ไปเล่นคาสีโนคะ” นันทาตอบแทนเพื่อน “อยู่ว่าง ๆ ไม่มีอะไรทำก็จะไปหย่อนใจเล่นบ้าง เรา ๔ คนเข้าทุนกันคนละ ๑๐๐ บาทคะ จะไปเล่นเบอร์ดัมพ์ที่ภัตตาคาร ‘เท่งทุย’”

เสียงทรวงอ้าปากหวอ เกือบจะหลุดปากออกมาว่า เขาโค่นเจ้ามือที่นั่นราบไปแล้ว แต่ไม่กล้าพูดเพราะไม่ต้องการให้ใครรู้ว่า เขาเล่นคาสีโนร่ำรวยมามากมาย

“เชิญซีครับ นาน ๆ ไปหย่อนใจสนุกดีเหมือนกัน แต่ว่า เงินทุนคนละ ๑๐๐ บาทมันน้อยไปนี่ครับ”

นวลล่ออ้อมค้อนควับ

“เราเล่นสนุก ๆ หรอกคะ ไม่ได้เล่นเอาจำเอาวยหรอก ที่ไหนจะเหมือนเฮียละ แวงจับยี่กีทีละพัน พุดแล้วเสียดายเงิน ประเดี๋ยวมแม่...”

นั่นทาคว่าแขนงวลลออกไว้

“อย่าคะ เสียดฤษไปกันเถอะพวกเรา”

๔ นางต่างพากันขึ้นนั่งบนรถสตูดเก็ง นันทากับนวลลออกนั่งข้างหน้า แม่เสือนวลลออกทำหน้าที่เป็นคนขับ ประไพ ประภา ๒ พี่น้องนั่งข้างหลัง สตูดเก็งถูกสตูดเครื่องแล่นออกไปจากบ้าน “พัชราภรณ์”

๔ สหายกับเจ้าแห้วพากันขึ้นบันไดตึกเข้าไปในห้องโถง ในเวลาเดียวกัน เจ้าคุณประสิทธิ์ กับเจ้าคุณปัจฉินกษ ได้เดินเข้ามาทางเฉลียงหลังตึก ใบหน้าของท่านหม่นหมองบอกความทุกข์แห่งหัวใจ

“อ้าว_กลับมาแล้วอะ” เจ้าคุณปัจฉินกษ พุดเรียบ ๆ “พวกเมียแกเขาบ่นกะปอดกะแปดรอเอารถใช้ วันนี้เผอิญรถพอดมันเสีย รถออสตินของอาร์ คุณหญิงก็เอาไปธุระยังไม่กลับ”

พลจ๋องมองดูหน้าท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง

“เฮีย_คุณพอกับคุณอาร์เป็นอะไรไปครับ ทำไมหน้าตาเศร้าหมองอย่างนี้ ไม่สบายหรือครับ”

๒ เจ้าคุณทรุดตัวนั่งบนโซฟาร์ ส่วน ๔ สหายนั่งบนเก้าอี้คนละตัว และเจ้าแห้วนั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพื้น

เจ้าคุณประสิทธิ์ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“พวกเจ้านะ ไม่รู้อะไร เอาแต่เที่ยวสนุกสนานกัน พล_พอกับเจ้าคุณปัจฉินกษ จะล่มจมอยู่แล้วละ ลูก”

ทุกคนสอด้งโหยง กิมหงวนทำตาโต

“ทำไมถึงจะล่มจมครับ ผมยังอยู่นะครับ มีเรื่องอะไรบอกผมซีครับ”

ประมุขของบ้าน ‘พัชราภรณ์’ ถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“พอจะบอกความจริงให้พวกเจ้ารู้ พอกับเจ้าคุณปัจฉินกษ ได้เข้าหุ้นกันเป็นเจ้าของมือถั่วและจับยี่กีที่โรงจิวไทยฮ้อ”

“อ้อ—” นิกรร้องลั่น “เป็นความจริงหรือครับคุณอาร์”

“ถูกแล้ว ถั่วและจับยี่กีที่นั่นเป็นของอาร์ทั้งสอง”

นิกรหันมายิ้มกับกิมหงวนซึ่งนั่งตะลึงพริ้งเพริด

“เป็นลมอีกดีกว่าวะ หยิบเล็บต้องเจ็บเนื้ออย่าสงสัย”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ

“แล้วยังไงครับ คุณอาร์”

เจ้าคุณปัจฉินกษ ว่า “ขาดทุนนะซี วงถั่วและจับยี่กีของเราต้องหยุดไปชั่วคราวนะ แต่ปานนี้คงเปิดเล่นแล้ว ว่า_มีอ้ายเศรษฐีหนุ่มคนหนึ่งพาพรรคพวกของมันไปแทงจับยี่กีและถั่ว มันแทงอ้อ ๔๐,๐๐๐ บาทถูกเสียด้วย แล้วถูกอั้งสี่อีก ๑๐,๐๐๐ บาท อาร์ ๒ คนขาดทุน ๒๐๐,๐๐๐ กว่า ชั่วโมงบายวันนี้เท่า นั้น”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดเสริมขึ้น

“๒๒๐,๐๐๐ บาท โอ๊ย_ແ່ມັນ คินนี้หรือพຸ່ງนี้มันอาจจะมาแทงอีกก็ได้ มันใช้วิธีแทงแบบทิวคุณ
เงินทุนเอามาตั้งหลายแสน”

นายแพทย์ดีเรกพยักหน้ากับเสี่ยหงวน

“คินให้ท่านเถอะวะ”

กิมหงวนอมยิ้ม

“ซี_ซี นี้กว่าลาภของเรา กลายเป็นทุกซ์ลาภ เฮี้ย_ແ้່ว เปิดกระเป๋າออก นับเงิน ๒๒๐,๐๐๐ บาทให้
คุณอาร์ท่าน กระเป๋านั้นเงินทุนของข้าไม่ต้องยุ่ง”

เจ้าแห้วปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้านาย ท่านเจ้าคุณทั้งสองนั่งนิ่งเฉยเหมือนรูปหุ่น

“เจ้าหงวน_” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คราง “อาร์วังไปหมดแล้ว มันยังงักกันแน่วไว๊ แกเป็นคนไปแทงถั่ว
และจับยี่กีที่นั่น”

อาเสี่ยโบกมือ

“อย่า_อย่าพุดเลยครับ เอาเงิน ๒๒๐,๐๐๐ ของคุณอาร์คินไปก็แล้วกัน โถ_ จะบอกให้ผมรู้สึก
หน้อยก็ไม่ได้ว่าคุณอาร์ทั้งสองเป็นเจ้ามือคาสีโน ผมแทงเสียพลิกห้องไปเลย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับเจ้าคุณปัจฉนึ๊กฯ มองดูหน้ากัน แล้วหัวเราะงอหาย พล นิกร กิมหงวนและดี
เรกก็พลอยหัวเราะขึ้นบ้าง

“เคราะห์ดีเหลือเกิน เจ้าคุณ” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พุดพลางหัวเราะพลาง “เคราะห์ดีที่คนที่พลิกเจ้า
มือเป็นเจ้าหงวน ม่ายเรกก็เจ๊งไป ๒ แสนกว่า กลุ้มใจไปอีกหลายเดือน”

พลพุดกับบิดาของเขาอย่างนอบน้อม

“ผมไม่นึกไม่ฝันเลยครับว่า จับยี่กีและถั่วที่โรงจิว ‘ไทยฮ้อ’ จะเป็นของคุณพ่อและคุณอา เราช่วยกัน
แข่งชักหักกระดูกให้เจ้ามือมันเจ๊งแล้วก็เจ๊งจริง ๆ เจ้าหงวนบุกเสียพักเดียวราบเลยครับ คุณพ่อ”

กิมหงวนว่า “เหน้อยและเสียเวลาเปล่า อัฐหลานซื้อขนมมายาย อุตส่าห์ขนเอาเงินทุนไปตั้ง ๔-๕ แสน
ไม่ได้ความ เอาของคุณอาคินไปเถอะครับ”

เจ้าคุณปัจฉนึ๊กฯ หัวเราะก๊าก

“ขอบใจมาก อ้ายหลานชาย อันที่จริง ถ้าแกไม่คินให้อาก็ไม่มีเสียอะไร”

กิมหงวนอมยิ้ม

“อย่าว่าแต่เงินแสน ๒ แสนเลยครับ ให้ล้าน ๒ ล้านผมก็คินให้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อมยิ้ม

“ไม่ต้องพุดอ้อมค้อมวะ แกจะลื้อหัวล้านตรง ๆ ฉันทก็ไม่โกรธ”

เจ้าคุณปัจฉนึ๊กฯ ลอยหน้าลอยตาพุด

“วันนี้ให้ลื้อฟรี ๑ วัน”

๔ สหายหัวเราะลั่น เสียหวนจัดแจงมอบเงินให้ท่านผู้ใหญ่ทั้งสองโดยเรียบร้อย แล้วเขาก็พูดกับท่าน

“ถึงผมคืนเงินให้คุณอา ๒๒๐,๐๐๐ บาท ผมก็ยังได้กำไรอีกตั้งเยอะแยะ ผมปราบเจ้ามือคาสिनที่ไทยฮ้อแล้ว ผมก็เลยไปภัตตาคารแห่งหุย แทงเบอร์หมุกับถั่วอีกครู่เดียวเท่านั้น เจ้ามือเจ็งไปตามกัน นั้นยังงៃละครับ เงินที่ได้มาไม่รู้ว่เท่าใด ชี้เกียจนับ”

เจ้าคุณทั้งสองตื่นเต็นไปตามกัน

“อือ__” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คราง “เงินนี้มันต่อเงินฮิ ไม่ว่าแจะทำอะไรมันร่ำรวยไปทั้งนั้น”

“นั่นนะซี่ครับ ผมอยากเป็นขอทานเหลือเกิน มีเงินมากมายยังงี้ก็ลุ่มใจครับ ใช้เท่าไรก็ไม่รู้จักหมดให้คืนตาย ชิกทังก็แล้ว ใช้มันจนฟุ่เพื่อยก็แล้วไม่หมดสักที มีแต่เพิ่มขึ้น”

“พอ_มากไป” เจ้าคุณปัจฉนึฯ พุดยืม ๆ

“นั่นนะซี่ครับ มากไปหน่อย”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องโถง นายแพทย์ดิเรกลุกขึ้นยืนบิิดชี้เกียจ

“อือ_เป็นเมื่อย ไปแกร่วอยู่ที่คาสिनตั้งนาน เสียเวลาเปล่า ๆ”

กิมหงวนจึ่ปาก

“เฮ้_ไปไหนละ”

“กันจะไปทดลองวิทยาศาสตร์”

นิกรหัวเราะ

“ทดลองอะไรอีกวะ”

“ทำยาเขียวให้เป็นยาควินิน”

“อูย!” กิมหงวนร้องลั่น “จ้างก็ไม่สำเร็จวะ”

นายแพทย์หนุ่มทำตาเขียว

“แล้วใครบอกแกว่าสำเร็จละ” พุดจบดิเรกก็เดินออกไปจากห้องโถง

ต่อจากนั้น ท่านผู้ใหญ่ก็สนทนากับ ๓ สหายซักถามถึงเรื่องทีไปเล่นคาสिनมา กิมหงวนเล่าให้ฟังโดยละเอียด